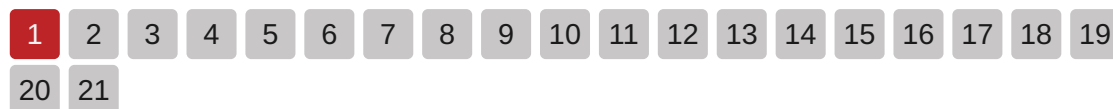

DOMMERNES

KAPITTEL 1

Efter Josvas død spurte Israels barn Herren: Hvem av oss skal først dra op mot kana'anittene og stride mot dem?

² Og Herren sa: Juda skal dra op; jeg har gitt landet i hans hånd.

³ Da sa Juda til sin bror Simeon: Dra op med mig til min lodd og la oss stride mot kana'anittene! Så skal jeg og dra med dig til din lodd. Og Simeon drog med ham.

⁴ Så drog Juda op, og Herren gav kana'anittene og ferisittene i deres hånd; de slo dem i Besek, ti tusen mann.

⁵ I Besek traff de på Adoni-Besek og stred mot ham; de slo kana'anittene og ferisittene,

⁶ men Adoni-Besek flyktet, og de forfulgte ham og grep ham og avhugg hans tommelfingrer og tommeltær.

⁷ Da sa Adoni-Besek: Sytti konger med avhugne tommelfingrer og tommeltær sanket smuler under mitt bord; som jeg gjorde, har Gud gjort mot mig igjen. Og de førte ham til Jerusalem, og der døde han.

⁸ Og Judas barn stred mot Jerusalem og inntok det og slo det med sverdets egg, og de satte ild på byen.

⁹ Siden drog Judas barn ned for å krige mot de kana'anitter som bodde i fjellbygdene og i sydlandet og i lavlandet.

¹⁰ Og Juda drog imot de kana'anitter som bodde i Hebron-Hebrons navn var før Kirjat-Arba -- og de slo Sesai og Akiman og Talmai.

¹¹ Derfra drog han mot innbyggerne i Debir -- Debirs navn var før Kirjat-Sefer.

¹² Og Kaleb sa: Den som vinner over Kirjat-Sefer og inntar det, ham vil jeg gi min datter Aksa til hustru.

¹³ Og kenisitten Otniel, Kalebs yngre bror, inntok det; og han gav ham sin datter Aksa til hustru.

¹⁴ Og da hun kom (til sin manns hus), egget hun ham til å be hennes far om en jordeiendom, og hun sprang ned av asenet. Da sa Kaleb til henne: Hva vil du?

¹⁵ Hun svarte: Gi mig en avskjedsgave! Du har giftet mig bort til dette tørre sydlandet, gi mig nu vannkilder! Så gav Kaleb henne de øvre og de nedre kilder.

¹⁶ Efterkommerne av kenitten, Moses' svoger, drog med Judas barn fra Palmestaden op til Juda ørken, som ligger sønnenfor Arad; og de kom og bosatte sig blandt folket der.

¹⁷ Siden drog Juda ut med sin bror Simeon, og de slo de kana'anitter som bodde i Sefat; de slo byen med bann; derfor kalte de den Horma.

- 18** Og Juda inntok Gasa med tilhørende bygder og Askalon med tilhørende bygder og Ekron med tilhørende bygder.
- 19** Og Herren var med Juda, så han tok fjellbygdene i eie; men han var ikke i stand til å drive bort innbyggerne i dalen, for de hadde jernvogner.
- 20** Og de gav Hebron til Kaleb, således som Moses hadde sagt, og han drev de tre Anaks sønner bort derfra.
- 21** Men jebusittene, som bodde i Jerusalem, fikk Benjamins barn ikke drevet bort, og jebusittene blev boende sammen med Benjamins barn i Jerusalem og har bodd der til denne dag.
- 22** Josefs barn drog også ut; de gikk imot Betel, og Herren var med dem.
- 23** Og Josefs barn sendte speidere til Betel -- byen hette før Luz --
- 24** og speiderne fikk se en mann som gikk ut av byen, og de sa til ham: Vis oss hvor vi kan komme inn i byen! Så vil vi vise barmhjertighet mot dig.
- 25** Og han viste dem hvor de kunde komme inn i byen, og de slo byen med sverdets egg; men mannen og hele hans slekt lot de gå.
- 26** Og mannen drog til hetittenes land, og han bygget en by og kalte den Luz; det navn har den hatt til denne dag.
- 27** Men Manasse drev ikke bort innbyggerne i Bet-Sean med tilhørende småbyer eller i Ta'anak med tilhørende småbyer eller innbyggerne i Dor med tilhørende småbyer eller innbyggerne i Jibleam med tilhørende småbyer eller innbyggerne i Megiddo med tilhørende småbyer; og det lyktes kana'anittene å bli boende der i landet.
- 28** Men da Israel blev sterkt, gjorde de kana'anittene arbeidspliktige, men de drev dem ikke bort.
- 29** Og Efra'im drev ikke bort de kana'anitter som bodde i Geser, men kana'anittene blev boende midt iblandt dem i Geser.
- 30** Sebulon drev ikke bort innbyggerne i Kitron og innbyggerne i Nahalol, men kana'anittene blev boende midt iblandt dem og blev arbeidspliktige.
- 31** Aser drev ikke bort innbyggerne i Akko og innbyggerne i Sidon og Ahlab og Aksib og Helba og Afik og Rehob,
- 32** men aserittene bosatte sig midt iblandt kana'anittene som bodde i landet; de drev dem ikke bort.
- 33** Naftali drev ikke bort innbyggerne i Bet-Semes og innbyggerne i Bet-Anat, men bosatte sig midt iblandt kana'anittene som bodde i landet, og innbyggerne i Bet-Semes og Bet-Anat blev arbeidspliktige under dem.
- 34** Og amorittene trengte Dans barn op i fjellene; de lot dem ikke få komme ned i dalen.
- 35** Det lyktes amorittene å bli boende i Har-Heres, i Ajalon og i Sa'albim; men Josefs barns hånd lå tungt på dem, og de blev arbeidspliktige.
- 36** Amorittenes grense gikk fra Akrabbim-skaret, fra Hassela og opefter.

KAPITTEL 2

Og Herrens engel kom fra Gilgal op til Bokim. Og han sa: Jeg hentet eder op fra Egypten og førte eder til det land jeg tilsvor eders fedre, og sa: Aldri i evighet vil jeg bryte min pakt med eder;

2 men I skal ikke gjøre pakt med dette lands innbyggere; deres altere skal I rive ned. Men I hørte ikke på mine ord; hvad har I gjort!

- ³ Jeg sa også: Jeg vil ikke drive dem ut for eder, men de skal bli til brodder i eders sider, og deres guder skal bli til en snare for eder.
- ⁴ Og da Herrens engel talte disse ord til alle Israels barn, gråt folket høyt.
- ⁵ Derfor kalte de dette sted Bokim, [de gråtende] og de ofret der til Herren.
- ⁶ Da Josva hadde latt folket fare, og Israels barn hadde draget hver til sin arv for å ta landet i eie,
- ⁷ tjente folket Herren så lenge Josva levde, og så lenge alle de eldste levde som overlevde Josva og hadde sett alle de store gjerninger Herren hadde gjort for Israel.
- ⁸ Men da Josva, Nuns sønn, Herrens tjener, var død, hundre og ti år gammel,
- ⁹ og de hadde begravet ham på hans arvelodds grunn i Timnat-Heres i Efra'im-fjellene, nordenfor Ga'as-fjellet,
- ¹⁰ og da hele denne slekt var samlet til sine fedre, og det etter dem var vokset op en annen slekt, som ikke kjente Herren, og heller ikke de gjerninger han hadde gjort for Israel,
- ¹¹ da gjorde Israels barn det som var ondt i Herrens øine, og dyrket Ba'alene. [hedningenes avguder]
- ¹² De forlot Herren, sine fedres Gud, som hadde ført dem ut av Egyptens land, og de fulgte andre guder av de folks guder som bodde rundt omkring dem, og de tilbad dem og vakte Herrens harme.
- ¹³ De forlot Herren og dyrket Ba'al og Astarte-billedene.
- ¹⁴ Da optendtes Herrens vrede mot Israel, og han gav dem i røveres hånd, som plyndret dem; han solgte dem i deres fienders hånd, de som bodde rundt omkring dem, og de kunde ikke mere stå sig mot sine fiender.
- ¹⁵ Overalt hvor de drog ut, var Herrens hånd imot dem, så det gikk dem ille, således som Herren hadde sagt dem, og som Herren hadde svoret, og deres trengsel var stor.
- ¹⁶ Da opreiste Herren dommere, og de frelste dem av røvernes hånd.
- ¹⁷ Men heller ikke mot sine dommere var de lydige; de holdt sig med andre guder og tilbad dem; de vek snart av fra den vei deres fedre hadde vandret i lydighet mot Herrens bud, og gjorde ikke som de.
- ¹⁸ Og når Herren opreiste dem dommere, så var Herren med dommeren og frelste dem av deres fienders hånd så lenge dommeren levde; for Herren ynkedes over dem når de sukket for deres skyld som plaget og undertrykte dem.
- ¹⁹ Men når så dommeren døde, falt de igjen tilbake og fór verre frem enn sine fedre: De fulgte andre guder og dyrket dem og tilbad dem; de avstod ikke fra nogen av sine gjerninger eller fra sin gjenstridige ferd.
- ²⁰ Så optendtes Herrens vrede mot Israel, og han sa: Fordi dette folk har brutt min pakt, som jeg opprettet med deres fedre, og ikke har hørt på min røst,
- ²¹ så vil jeg heller ikke mere drive bort for dem noget av de folk som Josva lot tilbake da han døde.
- ²² Ved dem skulde Israel prøves, om de vilde ta vare på Herrens vei og vandre på den, som deres fedre gjorde, eller ikke.
- ²³ Så lot da Herren disse folk bli og hastet ikke med å drive dem bort; han gav dem ikke i Josvas hånd.

KAPITTEL 3

Dette er de folk som Herren lot bli for ved dem å prøve Israel, alle de israelitter som ikke selv hadde vært med i nogen av Kana'anskrigene,

² bare forat de kommende slekter i Israel skulde få kjennskap til krig og bli opplært deri, alle de som ikke før hadde vært med:

³ Filistrenes fem fyrster og alle kana'anittene og sidonierne og hevittene, som bodde på Libanon-fjellene, fra Ba'al-Hermon-fjellet til der hvor veien går til Hamat.

⁴ Ved dem var det Israel skulde prøves, så det kunde kjennes om de vilde lyde Herrens bud, som han hadde gitt deres fedre ved Moses.

⁵ Men da Israels barn nu bodde midt iblandt kana'anittene, hetittene og amorittene og ferisittene og hevittene og jebusittene,

⁶ tok de deres døtre til hustruer og gav sine døtre til deres sønner og dyrket deres guder.

⁷ Israels barn gjorde det som var ondt i Herrens øine; de glemte Herren sin Gud og dyrket Ba'alene og Astarte-billedene.

⁸ Da optendtes Herrens vrede mot Israel, og han solgte dem i Kusan-Risata'ims hånd, som var konge i Mesopotamia; og Israels barn tjente Kusan-Risata'im i åtte år.

⁹ Da ropte Israels barn til Herren, og Herren opreiste Israels barn en frelser, og han frelste dem; det var kenisitten Otniel, Kalebs yngre bror.

¹⁰ Og Herrens Ånd kom over ham; han blev dommer i Israel og drog ut til strid, og Herren gav Kusan-Risata'im, kongen i Mesopotamia, i hans hånd, så han vant over Kusan-Risata'im.

¹¹ Og landet hadde ro i firti år; da døde Otniel, Kenas' sønn.

¹² Men Israels barn gjorde atter det som var ondt i Herrens øine; og Herren gav Eglon, kongen i Moab, makt over Israel, fordi de gjorde det som var ondt i Herrens øine.

¹³ Han fikk med sig Ammons barn og Amalek og drog ut og slo Israel, og de inntok Palmestaden.

¹⁴ Og Israels barn tjente Eglon, kongen i Moab, i atten år.

¹⁵ Da ropte Israels barn til Herren, og Herren opreiste dem en frelser, benjaminitten Ehud, Geras sønn, en kjevhendt mann. Israels barn sendte ham engang med en gave til Eglon, kongen i Moab;

¹⁶ da gjorde Ehud sig et tveegget, alenlangt sverd og bandt det om sig under sine klær ved sin høire hofte.

¹⁷ Så førte han gaven frem til Eglon, kongen i Moab; men Eglon var en meget fet mann.

¹⁸ Og da han hadde gitt gaven fra sig, lot han folkene som hadde båret gaven, dra hjem.

¹⁹ Men selv vendte han tilbake fra stenbruddene ved Gilgal og lot si: Jeg har et hemmelig ord til dig, konge! Da sa kongen: Hysj! Så gikk de ut alle de som stod om ham.

²⁰ Og Ehud kom inn til ham, mens han satt alene i sin kjølige sal, og Ehud sa: Jeg har et ord fra Gud til dig. Da reiste han sig op fra sin stol.

²¹ Men Ehud rakte ut sin venstre hånd og tok sverdet fra sin høire hofte og støtte det i hans buk;

²² og heftet gikk inn efter bladet, og fettet lukket til om bladet, for han drog ikke sverdet ut av hans buk; det gikk ut baktil.

²³ Og Ehud gikk ut i buegangen, og han lukket døren til salen hvor han var, og låste den.

²⁴ Og da han var gått ut, kom tjenerne inn, og da de så at døren til salen var låst, sa de: Han har visst et ærend i svalkammeret.

²⁵ Og de ventet meget lenge, men han lukket ikke op døren til salen; da tok de nøklen og lukket op, og se, deres herre lå død på gulvet.

- ²⁶ Mens de gav sig tid, slapp Ehud bort; han var allerede kommet forbi stenbruddene og kom frem til Se'ira.
- ²⁷ Da han kom dit, støtte han i basunen på Efra'im-fjellet; og Israels barn drog ned med ham fra fjellene, og han foran dem.
- ²⁸ Og han sa til dem: Skynd eder efter mig! For Herren har gitt eders fiender, moabittene, i eders hånd. Så drog de ned efter ham, og de satte folk ved vadestedene over Jordan til Moab og lot ingen komme over.
- ²⁹ Dengang slo de omkring ti tusen mann av Moab, som alle var sterke og djerne menn; ikke én slapp bort.
- ³⁰ Så blev da Moab på den dag ydmyket under Israels hånd, og landet hadde ro i åtti år.
- ³¹ Etter ham kom Samgar, Anats sønn; han slo seks hundre mann av filistrene med en oksedrivers stav; også han frelste Israel.

KAPITTEL 4

Da Ehud var død, gjorde Israels barn atter det som var ondt i Herrens øine.

- ² Og Herren solgte dem i Jabins, Kana'ans konges hånd; han regjerte i Hasor; hans hærfører var Sisera, som bodde i Haroset-Haggojim.
- ³ Og Israels barn ropte til Herren; for han hadde ni hundre jernvogner, og han trengte Israels barn hårdt i tyve år.
- ⁴ Og Debora, en profetinne, Lappidots hustru, dømte Israel på denne tid;
- ⁵ hun satt under Deboras palmetre mellom Rama og Betel på Efra'im-fjellet, og Israels barn gikk op til henne forat hun skulde skifte rett mellom dem.
- ⁶ Hun sendte bud og kalte til sig Barak, Abinoams sønn, fra Kedes i Naftali og sa til ham: Hør hvad Herren, Israels Gud, har befalt: Gå av sted og dra op på Tabor-fjellet og ta med dig ti tusen mann av Naftalis barn og av Sebulons barn!
- ⁷ Og jeg vil dra Sisera, Jabins hærfører, og hans vogner og hans hær bort til dig, til Kison-bekken, og gi ham i din hånd.
- ⁸ Da sa Barak til henne: Hvis du går med mig, vil jeg gå; men hvis du ikke går med mig, så går heller ikke jeg.
- ⁹ Og hun sa: Gå med dig skal jeg; men æren skal dog ikke bli din på den vei du går, for i en kvinnes hånd skal Herren selge Sisera. Så gjorde Debora sig rede og gikk med Barak til Kedes.
- ¹⁰ Og Barak stevnet Sebulon og Naftali sammen til Kedes, og ti tusen mann drog op efter ham; og Debora gikk med ham.
- ¹¹ Men kenitten Heber hadde skilt sig fra kenittene, fra Hobabs, Moses' svogers barn; og han flyttet med sine telt like til Sa'ana'im-eken ved Kedes.
- ¹² Da Sisera fikk spurt at Barak, Abinoams sønn, hadde draget op på Tabor-fjellet,
- ¹³ stevnet han sammen alle sine vogner, ni hundre jernvogner, og alt det folk som var med ham, at de skulde komme fra Haroset-Haggojim til Kison-bekken.
- ¹⁴ Da sa Debora til Barak: Op! Dette er den dag da Herren har gitt Sisera i din hånd; drar ikke Herren ut foran dig? Så drog Barak ned fra Tabor-fjellet, og ti tusen mann fulgte ham.
- ¹⁵ Da slo Herren Sisera og alle vognene og hele hæren med redsel, så de ikke kunde stå sig for Baraks sverd; og Sisera steg ned av vognen og flyktet til fots.
- ¹⁶ Men Barak forfulgte vognene og hæren til Haroset-Haggojim, og hele Siseras hær falt for sverdets egg; det blev ikke en eneste tilbake.

- ¹⁷ Sisera flyktet til fots til Jaels telt; hun var kenitten Hebers hustru, og der var fred mellom Jabin, kongen i Hasor, og kenitten Hebers hus.
- ¹⁸ Da gikk Jael ut mot Sisera og sa til ham: Kom inn, herre, kom inn til mig, frykt ikke! Og han gikk inn i teltet til henne, og hun gjemte ham under teppet.
- ¹⁹ Og han sa til henne: Kjære, gi mig litt vann å drikke! Jeg er tørst. Da åpnet hun melkeflasken og lot ham drikke og dekket ham til.
- ²⁰ Og han sa til henne: Stå i teltdøren, og dersom det kommer nogen og spør dig: Er det nogen her? da si nei!
- ²¹ Men Jael, Hebers hustru, tok en teltplugg og gikk sakte inn til ham med en hammer i hånden og slo pluggen gjennom tinningen på ham, så den gikk ned i jorden; for trett som han var, var han falt i tung søvn. Således døde han.
- ²² Da nu Barak forfulgte Sisera, gikk Jael ut imot ham og sa til ham: Kom, så skal jeg vise dig den mann du søker etter. Og han gikk inn til henne, og se, der lå Sisera død med pluggen gjennom tinningen.
- ²³ Så ydmyket Gud på denne dag Jabin, Kana'ans konge, for Israels barns øine.
- ²⁴ Og Israels barns hånd lå tyngre og tyngre på Jabin, Kana'ans konge, til de helt hadde gjort ende på Jabin, Kana'ans konge.

KAPITTEL 5

Dengang sang Debora og Barak Abinoams sønn, denne sang:

- ² Lov Herren, fordi fyrstene i Israel gikk først i striden fordi folket møtte villig frem!
- ³ Hør, I konger! Lytt til, I høvdinger! Jeg -- jeg vil synge om Herren; jeg vil lovsynge Herren, Israels Gud.
- ⁴ Herre, da du gikk ut fra Se'ir, da du skred frem fra Edoms mark, da bevet jorden, himlene dryppet, skyene dryppet av vann.
- ⁵ Fjellene skalv for Herrens åsyn, Sinai der borte skalv for Herrens, Israels Guds åsyn.
- ⁶ I Samgars, Anats sønns dager, i Jaels dager var stiene øde, de veifarende gikk på krokete stier.
- ⁷ Det fantes ingen fører i Israel, nei, ingen før jeg, Debora, stod frem, før jeg stod frem, en mor i Israel.
- ⁸ De valgte nye guder, da var der kamp ved portene; ei såes skjold, ei heller spyd blandt firti tusen i Israel.
- ⁹ Mitt hjerte slår for Israels høvdinger og for dem som villig møtte frem blandt folket. Pris Herren!
- ¹⁰ Syng, I som rider på lyse aseninner, I som sitter på eders tepper, og I som vandrer på veien!
- ¹¹ Bueskytternes røst lyder ved brønnene; der priser de Herrens rettferdige verk, hans styrelses rettferdige verk i Israel. Dengang steg de ned til portene, Herrens folk.
- ¹² Våkn op, våkn op, Debora, våkn op, våkn op, stem i en sang! Stå op, Barak, og før dine fanger i fangenskap, du Abinoams sønn!
- ¹³ Dengang lød det: Stig ned, du lille flokk, stig ned til heltene, du folk! Herre, stig ned og strid for mig blandt kjempene!
- ¹⁴ Av Efra'im steg de ned, de som har sin rot på Amaleks fjell; etter dig kom Benjamin blandt dine folk; av Makir steg høvdinger ned, og av Sebulon de som drar frem med hærførerstav,

- ¹⁵ og fyrster i Issakar med Debora, og som Issakar, så Barak; i dalen styrter de avsted i hans følge. Ved Rubens bekker holdtes store rådslagninger.
- ¹⁶ Hvorfor blev du sittende mellem fehegnene og hørte på hyrdefløyten? Ved Rubens bekker holdtes store rådslagninger.
- ¹⁷ Gilead -- hinsides Jordan blev han i ro, og Dan -- hvorfor dvelte han ved skibene? Aser blev sittende ved havets bredd, og ved sine bukter blev han i ro.
- ¹⁸ Sebulon er et folk som ringeakter sitt liv inntil døden, likeså Naftali på sine fjell.
- ¹⁹ Konger kom, de stred, dengang stred Kana'ans konger ved Ta'anak, ved Megiddos vann; hærfang av sølv fikk de ikke.
- ²⁰ Fra himmelen stred de, stjernene fra sine baner, de stred mot Sisera.
- ²¹ Kisons bekk rev dem bort, den eldgamle bekk, Kisons bekk. Skrid frem, min sjel, med kraft!
- ²² Da trampet hestenes hover under kjempenes jagende, jagende fart.
- ²³ Forbann Meros, sa Herrens engel, forbann, forbann dets folk, fordi de ikke kom Herren til hjelp, Herren til hjelp blandt kjempene.
- ²⁴ Priset fremfor kvinner være Jael, kenitten Hebers hustru! Fremfor kvinner i telt være hun priset!
- ²⁵ Vann bad han om, melk gav hun ham; i prektig skål bar hun frem fløte.
- ²⁶ Sin hånd rekker hun ut etter teltpluggen og sin høire hånd etter arbeidshammeren; hun slår Sisera med hammeren, knuser hans hode, sønderslår og gjennomborer hans tinning.
- ²⁷ For hennes føtter seg han ned, falt han, lå han; for hennes føtter seg han ned, falt han; der han seg ned, der lå han fellet.
- ²⁸ Gjennom vinduet skuer hun og roper, Siseras mor, ut gjennom gitteret: Hvorfor venter hans vogn med å komme? Hvorfor dveler hans traverses skritt?
- ²⁹ De klokeste av hennes fruer svarer henne, og selv gir hun sig svar på sine ord:
- ³⁰ Til visse finner de hærfang og skifter: En kvinne, to kvinner til manns, hærfang av farvede klær for Sisera, hærfang av farvede klær, utsydde klær, én farvet klædning, to utsydde halsduker for hver av de hærtatte kvinner!
- ³¹ Måtte alle dine fiender omkomme således, Herre, og de som elsker ham, være som solen når den går frem i sin kraft! -- Og landet hadde ro i firti år.

KAPITTEL 6

Og Israels barn gjorde det som var ondt i Herrens øine, og Herren gav dem i midianittenes hånd i syv år.

- ² Og midianittenes hånd blev overmektig over Israel; det var for midianittenes skyld Israels barn gjorde sig de hulninger som finnes i fjellene, og hulene og fjellborgene.
- ³ Hver gang Israel hadde sådd, kom midianittene og amalekittene og ʾAstsens barn og drog op mot dem;
- ⁴ de leiret sig mot dem og ødela landets grøde like til Gasa og levnet ikke noget å leve av i Israel, heller ikke småfe eller storfe eller asener.
- ⁵ For de drog op med sine hjorder og sine telt; de kom som gresshopper i mengde; det var ikke tall på dem og deres kameler, og de kom inn i landet og herjet det.
- ⁶ Og Israel blev rent utarmet ved midianittene; da ropte Israels barn til Herren.
- ⁷ Og da Israels barn ropte til Herren for midianittenes skyld,

- ⁸ da sendte Herren en profet til Israels barn, og han sa til dem: Så sier Herren, Israels Gud: Jeg førte eder op fra Egypten og hentet eder ut av trælehuset,
- ⁹ jeg fridde eder av egypternes hånd og av alle deres hånd som undertrykte eder, jeg drev dem bort for eder og gav eder deres land.
- ¹⁰ Og jeg sa til eder: Jeg er Herren eders Gud; I skal ikke frykte de guder som dyrkes av amorittene, i hvis land I bor. Men I hørte ikke på min røst.
- ¹¹ Og Herrens engel kom og satte sig under den ek som står i Ofra, der hvor Joas av Abiesers ætt rådet. Gideon, hans sønn, stod da og tresket hvete i vinpersen for å berge den for midianittene.
- ¹² Og Herrens engel åpenbarte sig for ham og sa til ham: Herren er med dig, du djerne kjempe!
- ¹³ Men Gideon sa til ham: Hør på mig, Herre! Er Herren med oss, hvorfor har da alt dette rammet oss, og hvor er alle hans undergjerninger som våre fedre har fortalt oss om, idet de sa: Førte ikke Herren oss op av Egypten? Men nu har Herren forlatt oss og gitt oss i midianittenes hånd.
- ¹⁴ Da vendte Herren sig til ham og sa: Gå avsted, så sterk som du er, så skal du frelse Israel av midianittenes hånd; har jeg ikke sendt dig?
- ¹⁵ Men han sa til ham: Hør på mig, Herre! Hvorledes skal jeg frelse Israel? Min ætt er jo den ringeste i Manasse, og jeg er den yngste i min fars hus.
- ¹⁶ Da sa Herren til ham: Jeg vil være med dig, og du skal slå midianittene ned som én mann.
- ¹⁷ Da sa Gideon til ham: Dersom jeg har funnet nåde for dine øine, da gi mig et tegn på at det er du som taler med mig!
- ¹⁸ Gå ikke herfra før jeg kommer ut til dig med min gave og legger den frem for ditt åsyn! Og han sa: Jeg skal bli her til du kommer tilbake.
- ¹⁹ Så gikk Gideon inn og laget til et kje og en efa mel til usyrede kaker; kjøttet la han i en kurv, og suppen hadde han i en krukke og bar det ut til ham under eken og satte det frem.
- ²⁰ Da sa Guds engel til ham: Ta kjøttet og de usyrede kaker og legg det på stenen der, og hell suppen over! Og han gjorde så.
- ²¹ Og Herrens engel rakte ut staven han hadde i hånden, og rørte med enden av den ved kjøttet og de usyrede kaker; da steg det ild op fra stenen og fortærte kjøttet og de usyrede kaker, mens Herrens engel fór bort for hans øine.
- ²² Da så Gideon at det var Herrens engel, og han sa: Ve mig, Herre, Herre, jeg som har sett Herrens engel åsyn til åsyn!
- ²³ Men Herren sa til ham: Fred være med dig! Frykt ikke! Du skal ikke dø.
- ²⁴ Da bygget Gideon der et alter for Herren og kalte det: Herren er fred. Det står ennu den dag idag i Abieser-ættens Ofra.
- ²⁵ Samme natt sa Herren til ham: Ta din fars okse, den andre syvårsgamle okse, og du skal rive ned det Ba'als-alter som din far har, og hugge ned det Astarte-billede som står ved siden av det,
- ²⁶ og du skal bygge et alter for Herren din Gud øverst på denne faste plass og legge alt til rette; så skal du ta den andre okse og ofre den som brennoffer med veden av Astarte-billedet som du skal hugge ned.
- ²⁷ Da tok Gideon ti av sine tjenere med sig og gjorde som Herren hadde sagt til ham; og da han av frykt for sin slekt og for mennene i byen ikke torde gjøre det om dagen, gjorde han det om natten.
- ²⁸ Da mennene i byen stod op tidlig om morgenen, fikk de se at Ba'als alter var nedrevet,

og at Astarte-billedet som stod ved siden av, var hugget ned, og at den andre okse var ofret på det alter som var bygget.

²⁹ Da sa de sig imellem: Hvem har gjort dette? Og de spurte og ransaket, og de sa: Gideon, Joas' sønn, har gjort det.

³⁰ Da sa mennene i byen til Joas: Før din sønn ut, han skal dø! Han har revet ned Ba'als alter, og han har omhugget Astarte-billedet som stod ved siden av.

³¹ Men Joas sa til alle dem som stod omkring ham: Vil I stride for Ba'al, vil I hjelpe ham? Den som strider for ham, skal miste livet innen imorgen. Er han Gud, da la ham stride for sig selv, siden de har revet ned hans alter.

³² Den dag fikk Gideon navnet Jerubba'al, [de. Ba'al stride!] fordi de sa: La Ba'al stride mot ham, fordi han har revet ned hans alter.

³³ Og alle midianittene og amalekittene og Ƴstens barn slo sig sammen og drog over Jordan, og de leiret sig i Jisre'el-dalen.

³⁴ Men Herrens Ånd kom over Gideon; han støtte i basunen, og Abieser-ætten samlet sig og fulgte ham.

³⁵ Og han sendte bud omkring i hele Manasse, og de samlet sig også og fulgte ham; og han sendte bud til Aser og til Sebulon og til Naftali, og de drog dem i møte.

³⁶ Da sa Gideon til Gud: Dersom du vil frelse Israel ved min hånd, som du har sagt,

³⁷ så legger jeg nu denne avklippede ull på treskeplassen; dersom det da kommer dugg på ullen alene, og hele marken er tørr, da vet jeg at du vil frelse Israel ved min hånd, som du har sagt.

³⁸ Og således blev det; da han den næste morgen stod tidlig op og krystet ullen, krystet han ut dugg av den, en skål full av vann.

³⁹ Og Gideon sa til Gud: La ikke din vrede optendes mot mig, om jeg taler ennu en gang! Jeg vilde bare få gjøre én prøve til med ullen! La ullen alene være tørr, og la det være dugg over hele marken!

⁴⁰ Og natten efter gjorde Gud således; ullen alene var tørr, men over hele marken var det dugg.

KAPITTEL 7

Og Jerubba'al, det er Gideon, og alt folket som var med ham, tok tidlig ut og leiret sig ved Harodkilden; men midianittenes leir lå nordenfor, fra More-høiden og ned i dalen.

² Da sa Herren til Gideon: Du har for mange folk med dig til at jeg skulde gi midianittene i deres hånd; for da kunde Israel rose sig mot mig og si: Min egen hånd har frelst mig.

³ La nu utrope for folket: Den som er fryktsom og redd, kan vende om og fare hjem igjen fra Gileadfjellet! Da vendte to og tyve tusen av folket om, og ti tusen blev igjen.

⁴ Men Herren sa til Gideon: Ennu er det for mange folk; la dem gå ned til vannet, så vil jeg prøve dem for dig der, og den som jeg sier skal gå med dig, han skal gå med dig; men hver den som jeg sier ikke skal gå med dig, skal ikke gå.

⁵ Så lot han folket gå ned til vannet, og Herren sa til Gideon: Alle som lepjer vannet i sig med tungen likesom hunden, skal du stille for sig selv, og likeså alle som legger sig på kne for å drikke.

⁶ Og tallet på dem som lepjet med hånden til munnen, var tre hundre; men hele resten av folket la sig på kne og drakk av vannet.

⁷ Da sa Herren til Gideon: Med de tre hundre mann som lepjet, vil jeg frelse eder og gi

midianittene i din hånd; men resten av folket kan gå hver til sitt.

⁸ Så tok de til sig folkets matforråd og deres basuner, og alle de andre Israels menn lot han fare hver til sitt telt; men de tre hundre mann lot han bli igjen hos sig. Og midianittenes leir var lenger nede i dalen.

⁹ Og samme natt sa Herren til ham: Stå op og dra ned imot leiren! Jeg har gitt den i din hånd.

¹⁰ Men er du redd for å dra ned, så gå med din tjener Pura ned til leiren

¹¹ Og hør efter hvad de sier; så skal du kjenne dig så sterk at du tør dra ned imot leiren. Og han og hans tjener Pura gikk ned til de krigsfolk som holdt vakt ytterst i leiren.

¹² Men midianittene og amalekittene og alle ʔstens barn lå der i dalen så tett som gresshopper, og det var ikke tall på deres kameler; de var tallrike som sanden på havets bredd.

¹³ Med det samme Gideon kom, var der en mann som fortalte en annen en drøm og sa: Jeg hadde en drøm, og se, et byggbrød kom rullende imot midianittenes leir, og da det kom til teltet, støtte det til det, så det falt; det kastet det over ende, og teltet lå der.

¹⁴ Da svarte den andre og sa: Dette er ikke noget annet enn israelitten Gideons, Joas' sønns sverd; Gud har gitt midianittene og hele leiren i hans hånd.

¹⁵ Og da Gideon hørte denne drøm fortalt og hvorledes den blev tydet, tilbad han. og han vendte tilbake til Israels leir og sa: Stå op! Herren har gitt midianittenes leir i eders hånd.

¹⁶ Og han delte de tre hundre mann i tre flokker og gav dem alle sammen basuner i hendene og tomme krukker, og inne i krukken var det fakler.

¹⁷ Og han sa til dem: I skal se på mig og gjøre som jeg; når jeg kommer til utkanten av leiren, så skal I gjøre som jeg gjør.

¹⁸ Når jeg støter i basunen, jeg og alle de som er med mig, da skal også I støte i basunene rundt omkring hele leiren og rope: For Herren og for Gideon!

¹⁹ Så kom Gideon og hundre mann som var med ham, til utkanten av leiren ved begynnelsen av den mellemste nattevakt; de hadde just satt ut vaktpostene. Og de støtte i basunene og slo i stykker krukken som de hadde i hånden.

²⁰ Og alle de tre flokker støtte i basunene og slo i stykker krukken; med venstre hånd grep de faklene og med høire hånd basunene og støtte i dem og ropte: Sverd for Herren og for Gideon!

²¹ Og de blev stående hver på sitt sted rundt omkring leiren; da begynte alle i leiren å løpe og skrike og flykte.

²² Og de støtte i de tre hundre basuner, og Herren vendte den enes sverd imot den andre i hele leiren; og de som var i leiren, flyktet til Bet-Hasitta bortimot Serera, til elvebredden ved Abel-Mehola forbi Tabbat.

²³ Og Israels menn av Naftali og av Aser og av hele Manasse blev kalt til våben og forfulgte midianittene.

²⁴ Og Gideon sendte bud omkring på hele Efra'im-fjellet og lot si: Dra ned imot midianittene og avsteng dem fra vannene like til Bet-Bara og Jordan! Så blev da hver mann i Efra'im kalt til våben, Og de stengte veien til vannene like til Bet-Bara og Jordan.

²⁵ De tok to av midianittenes fyrster, Oreb og Se'eb, og de drepte Oreb på Orebs klippe, og Se'eb drepte de i Se'eb's vinperse; så forfulgte de midianittene. Orebs og Se'eb's hoder hadde de med sig til Gideon på den andre side av Jordan.

KAPITTEL 8

Og Efra'ims menn sa til ham: Hvad har du gjort imot oss! Hvorfor sendte du ikke bud efter oss da du drog i strid mot midianittene? Og de gikk sterkt i rette med ham.

² Men han sa til dem: Hvad har jeg gjort her som kan lignes med det I har gjort? Er ikke Efra'ims efterhøst bedre enn Abiesers vinhøst?

³ I eders hånd gav Gud midianittenes fyrster, Oreb og Se'eb, og hvad har jeg maktet å gjøre som kan lignes med det I har gjort? Da han talte således, la deres vrede sig, og de lot ham være i fred.

⁴ Gideon kom til Jordan og gikk over, han og de tre hundre mann som var med ham, trette som de var blitt ved å forfølge fienden.

⁵ Da sa han til mennene i Sukkot: Kjære, gi de folk som følger mig, nogen brød! De er trette, og jeg holder på å forfølge Sebah og Salmunna, midianittenes konger.

⁶ Men høvdingene i Sukkot sa: Har du da alt Sebahs og Salmunnas hender i din hånd, så vi skulde gi din hær brød?

⁷ Da sa Gideon: Nuvel, når Herren gir Sebah og Salmunna i min hånd, da vil jeg treske eders kjøtt med ørkenens torner og med tistler.

⁸ Og han drog derfra op til Pnuel og talte til dem på samme måte; men mennene i Pnuel svarte ham som mennene i Sukkot hadde svart.

⁹ Da sa han til dem og: Når jeg kommer vel hjem igjen, vil jeg rive ned dette tårn.

¹⁰ Men Sebah og Salmunna lå i Karkor med sine hærer, omkring femten tusen mann; det var alt som var igjen av hele østerlendingenes hær; men de falne var hundre og tyve tusen mann som kunde dra sverd.

¹¹ Og Gideon drog op ad teltboernes vei østenfor Nobah og Jogbea; og han slo hæren mens den var trygg.

¹² Sebah og Salmunna flyktet, og han forfulgte dem; og han tok begge midianittenes konger, Sebah og Salmunna, til fange og skremte fra hverandre hele hæren.

¹³ Og Gideon, Joas' sønn, vendte tilbake fra striden, fra Heres-skaret.

¹⁴ Og han fikk fatt på en ung mann som hørte hjemme i Sukkot, og spurte ham ut; og han skrev op for ham høvdingene og de eldste i Sukkot, syv og sytti mann.

¹⁵ Og han kom til mennene Sukkot og sa: Se, her er Sebah og Salmunna, for hvis skyld I hånte mig og sa: Har du da alt Sebahs og Salmunnas hender i din hånd, så vi skulde gi dine trette menn brød?

¹⁶ Og han grep byens eldste, og han tok ørkenens torner og tistler og tuktet med dem mennene i Sukkot.

¹⁷ Og tårnet i Pnuel rev han ned og slo ihjel byens menn.

¹⁸ Og han sa til Sebah Og Salmunna: Hvordan så de ut de menn som I slo ihjel på Tabor? Og de sa: De var som du, hver av dem som en kongesønn å se til.

¹⁹ Da sa han: Det var mine brødre, min mors sønner; så sant Herren lever, dersom I hadde latt dem leve, skulde jeg ikke slått eder ihjel.

²⁰ Og han sa til Jeter, sin førstefødte sønn: Kom og slå dem ihjel! Men gutten drog ikke sitt sverd; han var redd, fordi han var ennå bare en gutt.

²¹ Da sa Sebah og Salmunna: Kom selv og hugg oss ned! For som mannen er, så er hans styrke. Så gikk Gideon frem og slo Sebah og Salmunna ihjel, og han tok de halvmåner som deres kameler hadde om halsen.

²² Da sa Israels menn til Gideon: Hersk over oss, både du og din sønn og din sønnesønn! For du har frelst oss av midianittenes hånd.

²³ Men Gideon sa til dem: Jeg vil ikke herske over eder, og min sønn skal ikke herske

over eder; Herren skal herske over eder.

²⁴ Og Gideon sa til dem: Jeg vil be eder om noget: at I alle vil gi mig de ringer I har tatt til bytte! For midianittene gikk med gullringer; de var ismaelitter.

²⁵ Og de sa: Vi vil gjerne gi dig dem. Og de bredte ut et klæde, og på det kastet hver av dem de ringer han hadde tatt til bytte.

²⁶ Og vekten av de gullringer han hadde bedt om, var et tusen og syv hundre sekel gull foruten de halvmåner og øresmykker og purpurklær som midianittenes konger hadde på sig, og foruten de kjeder som deres kameler hadde om halsen.

²⁷ Og Gideon gjorde en livkjortel av gullet og stilte den op i sin by i Ofra; og hele Israel drev der avgudsdyrkelse med den; og den blev en snare for Gideon og hans hus.

²⁸ Således blev midianittene ydmyket under Israels barn, og de løftet ikke mere sitt hode, og landet hadde ro i firti år, så lenge Gideon levde.

²⁹ Så drog Jerubba'al, Joas' sønn, hjem til sitt hus og blev boende der.

³⁰ Gideon hadde sytti sønner som var kommet av hans lend; for han hadde mange hustruer.

³¹ Og han hadde en medhustru som bodde i Sikem; med henne fikk han også en sønn og kalte ham Abimelek.

³² Og Gideon, Joas' sønn, døde i høi alder og blev begravet i sin far Joas' grav i Ofra, som tilhørte Abiesers ætt.

³³ Men da Gideon var død, begynte Israels barn igjen å drive avgudsdyrkelse med Ba'alene, og de tok sig Ba'al-Berit til gud.

³⁴ Israels barn kom ikke i hu Herren sin Gud, som hadde frelst dem av alle deres fienders hånd rundt omkring,

³⁵ og heller ikke viste de Jerubba'als, Gideons, hus nogen kjærlighet til gjengjeld for alt det gode han hadde gjort mot Israel.

KAPITTEL 9

Og Abimelek, Jerubba'als sønn, drog til Sikem, til sin mors brødre; og han talte til dem og til hele sin morfars slekt og sa:

² Tal til alle Sikems menn og si: Hvad er best for eder, at sytti menn, alle Jerubba'als sønner, hersker over eder, eller at én mann hersker over eder? Og kom i hu at jeg er av samme kjød og blod som I!

³ Da sa hans mors brødre alt dette om ham til alle Sikems menn; og deres hu vendte sig til Abimelek, for de tenkte: Han er jo vår bror.

⁴ Så gav de ham sytti sekel sølv fra Ba'al-Berits tempel; for dem leide Abimelek noen løse og frekke menn, og de fulgte ham.

⁵ Og han kom til sin fars hus i Ofra og slo ihjel sine brødre, Jerubba'als sønner, sytti mann på én sten; men Jotam, Jerubba'als yngste sønn, blev igjen, for han hadde skjult sig.

⁶ Da samlet alle Sikems menn sig og alle de som bodde i Millo, [Sikems borg] og de gikk avsted og gjorde Abimelek til konge ved minnesmerkets ek i Sikem.

⁷ Da Jotam fikk vite dette, gikk han op på toppen av Gerisim-fjellet; der stod han og ropte høit og sa til dem: Hør på mig, I Sikems menn! Så skal Gud høre på eder.

⁸ Det hendte engang at trærne vilde salve sig en konge, og de sa til oljetreet: Vær konge over oss!

⁹ Men oljetreet sa til dem: Skulde jeg gi avkall på min fedme, som Gud og mennesker

ærer mig for, og gi mig til å svaie over trærne?

10 Da sa trærne til fikentreet: Kom du og vær konge over oss!

11 Men fikentreet sa til dem: Skulde jeg gi avkall på min sødme og min gode frukt og gi mig til å svaie over trærne?

12 Da sa trærne til vintreet: Kom du og vær konge over oss!

13 Men vintreet sa til dem: Skulde jeg gi avkall på min most, som gleder Gud og mennesker, og gi mig til å svaie over trærne?

14 Da sa alle trærne til tornebusken: Kom du og vær konge over oss!

15 Og tornebusken sa til trærne: Dersom det er eders opriktige mening at I vil salve mig til konge over eder, da kom og søk ly i min skygge! Men hvis ikke, da skal det utgå ild fra tornebusken og fortære Libanons sedertrær.

16 Så hør nu: Dersom I har gått opriktig og ærlig frem ved å gjøre Abimelek til konge, og dersom I har gjort vel imot Jerubba'al og hans hus, og dersom I har gjengjeldt ham det han gjorde

17 dengang min far stred for eder og vågde sitt liv og frelste eder av midianittenes hånd

18 -- men I har idag reist eder imot min fars hus og slått ihjel hans sønner, sytti mann på én sten, og gjort hans trælkvinnes sønn, Abimelek, til konge over Sikems menn, fordi han er eders bror --

19 dersom I nu idag har gått opriktig og ærlig frem imot Jerubba'al og hans hus, da gled eder over Abimelek, og da glede også han sig over eder!

20 Men hvis ikke, da gå det ut ild fra Abimelek og fortære Sikems borgere og dem som bor i Millo, og ild fra Sikems menn og fra dem som bor i Millo, og fortære Abimelek.

21 Så tok Jotam flukten, og han undkom og drog til Be'er; der slo han sig ned, så han kunde være i sikkerhet for sin bror Abimelek.

22 Abimelek regjerte over Israel i tre år.

23 Da sendte Gud en ond ånd, som satte splid mellom Abimelek og Sikems menn, og Sikems menn falt fra Abimelek.

24 Dette skjedde forat voldsgjerningen mot Jerubba'als sytti sønner skulde komme over Abimelek og deres blod hevnes på ham, deres bror, som hadde slått dem ihjel, og på Sikems menn, som hadde støttet ham, så han kunde slå sine brødre ihjel.

25 Og Sikems menn la folk på lur mot ham øverst oppe på fjellene, og de plyndret enhver som drog forbi dem på veien; dette blev sagt Abimelek.

26 Så kom Ga'al, Ebeds sønn, og hans brødre og drog inn i Sikem; og Sikems menn satte lit til ham.

27 De gikk ut på marken og høstet sine vingårder og perset druene og holdt gledesfest; så gikk de inn i sin guds hus og åt og drakk og bante Abimelek.

28 Og Ga'al, Ebeds sønn, sa: Hvem er Abimelek, og hvad er Sikem, at vi skulde tjene ham? Er han ikke Jerubba'als sønn, og Sebul hans faged? Tjen de menn som stammer fra Hemor, Sikems far! Men hvorfor skulde vi tjene denne?

29 Hadde jeg bare dette folk i min hånd, så skulde jeg nok få Abimelek bort. Og han sa: ¥k din hær, Abimelek, og dra ut!

30 Da Sebul, byens høvedsmann, hørte hvad Ga'al, Ebeds sønn, hadde sagt, optendtes hans vrede,

31 og han sendte hemmelig bud til Abimelek og lot si: Ga'al, Ebeds sønn, og hans brødre er kommet til Sikem, og de egger byen op imot dig.

32 Bryt nu op ved nattetid med de folk du har hos dig, og legg dig i bakhold på marken,

- 33** og tidlig imorgen, så snart solen står op, bryt da frem og overfall byen! Da vil han og de folk han har hos sig, dra ut mot dig, og du kan gjøre med ham som du får leilighet til.
- 34** Så brøt Abimelek op om natten med alle de folk han hadde hos sig, og de la sig i bakhold mot Sikem i fire hoper.
- 35** Nu kom Ga'al, Ebeds sønn, ut og stilte sig i byporten, og Abimelek og de folk han hadde hos sig, brøt frem fra bakholdet.
- 36** Da Ga'al så folkene, sa han til Sebul: Se, det kommer folk ned fra fjelltoppene! Men Sebul sa til ham: Det er skyggen av fjellene du tar for folk.
- 37** Men Ga'al sa atter: Jo, det kommer folk ned fra midtfjellet, og én hop kommer på veien som fører til trollmanns-eken.
- 38** Da sa Sebul til ham: Hvor er nu dine store ord, du som sa: Hvem er Abimelek, at vi skulde tjene ham? Der er jo de folk du foraktet! Gå nu ut og strid imot dem!
- 39** Da drog Ga'al ut, og Sikems menn fulgte ham, og de stred imot Abimelek.
- 40** Men Abimelek slo ham på flukt og forfulgte ham, og det blev et stort mannefall helt bort til byporten.
- 41** Og Abimelek gav sig til i Aruma, og Sebul drev Ga'al og hans brødre bort, så de ikke blev boende lenger i Sikem.
- 42** Den næste dag gikk folket ut på marken; det fikk Abimelek vite.
- 43** Da tok han og delte sine folk i tre hoper og la sig i bakhold på marken; og da han så at folket kom ut av byen, rykket han imot dem og slo dem.
- 44** Abimelek og de hoper som var med ham, overfalt byen og stilte sig i porten, og de to hoper overfalt alle dem som var på marken, og slo dem.
- 45** Og Abimelek stred imot byen hele den dag og inntok byen, og folket som var der, slo han ihjel; og han rev byen ned og strødde salt over den.
- 46** Da mennene i Sikems borg hørte det, gikk de alle inn i tårnet som hørte til El-Berits [dss. Ba'al-Berit] tempel.
- 47** Så snart det blev meldt Abimelek at alle mennene i Sikems borg hadde samlet sig,
- 48** gikk han op på Salmon-fjellet med alle de folk han hadde hos sig. Han tok en øks i hånden og hugg grener av trærne, tok dem op, la dem på skulderen og sa til de folk som var med ham: Skynd eder og gjør like ens som I så jeg gjorde!
- 49** Da hugg alle folkene også hver sin bør med grener og gikk efter Abimelek; så la de grenene opefter tårnet og satte med dem ild på tårnet. Således omkom alle innbyggerne i Sikems borg, omkring tusen, menn og kvinner.
- 50** Derefter drog Abimelek til Tebes, og han kringsatte byen og inntok den.
- 51** Midt i byen var det et fast tårn; dit flyktet alle menn og kvinner, alle borgerne i byen, og de stengte efter sig og steg op på tårnets tak.
- 52** Så kom Abimelek til tårnet og kringsatte det; han gikk nær til tårnets inngang for å sette ild på det.
- 53** Da var det en kvinne som kastet en kvernsten ned på hans hode og knuste hans hjerneskill.
- 54** Abimelek ropte i hast på svennen som bar hans våben, og sa til ham: Dra ditt sverd og drep mig, så de ikke skal si om mig: En kvinne slo ham ihjel! Så stakk svennen sverdet igjennem ham og han døde.
- 55** Da nu Israels menn sa at Abimelek var død, gikk de hver hjem til sitt.
- 56** Således gjengjeldte Gud all den ondskap som Abimelek gjorde mot sin far dengang han

slo sine sytti brødre ihjel.

⁵⁷ Og all den ondskap som Sikems menn hadde gjort, lot Gud komme tilbake over deres hode, og Jotams, Jerubba'als sønns forbannelse rammet dem.

KAPITTEL 10

Efter Abimelek stod Tola frem og frelste Israel; han var sønn av Pua, Dodos sønn, av Issakars stamme, og bodde i Samir på Efra'im-fjellet.

² Han dømte Israel i tre og tyve år, og han døde og blev begravet i Samir.

³ Efter ham stod gileaditten Ja'ir frem og dømte Israel i to og tyve år.

⁴ Han hadde tretti sønner, som red på tretti asenfoler og hadde tretti byer; disse kalles den dag idag Ja'irs byer; de ligger i Gileads land.

⁵ Og Ja'ir døde og blev begravet i Kamon.

⁶ Og Israels barn gjorde atter det som var ondt i Herrens øine, og dyrket Ba'alene og Astarte-billedene og Arams guder og Sidons guder og Moabs guder og ammonittenes guder og filistrenes guder; de forlot Herren og tjente ham ikke.

⁷ Da optendtes Herrens vrede mot Israel, og han solgte dem i filistrenes hånd og i ammonittenes hånd,

⁸ og de begynte i samme år å trenge og undertrykke Israels barn; i atten år trengte de alle Israels barn som bodde på hin side Jordan, i amorittenes land, i Gilead.

⁹ Og Ammons barn satte også over Jordan for å stride mot Juda og mot Benjamin og mot Efra'ims hus; og Israel kom i stor trengsel.

¹⁰ Da ropte Israels barn til Herren og sa: Vi har syndet mot dig; vi har forlatt vår Gud og dyrket Ba'alene.

¹¹ Og Herren sa til Israels barn: Har jeg ikke frelst eder fra egypterne og amorittene og Ammons barn og filistrene?

¹² Og da sidonierne og Amalek og Maon undertrykte eder, og I ropte til mig, frelste jeg eder av deres hånd.

¹³ Men I forlot mig og dyrket andre guder; derfor vil jeg ikke frelse eder mere.

¹⁴ Gå bort og rop til de guder I har valgt eder! La dem frelse eder, nu da I er i slik trengsel!

¹⁵ Da sa Israels barn til Herren: Vi har syndet! Gjør med oss hvad der tykkes dig godt; bare du vil frelse oss denne gang!

¹⁶ Og de hadde de fremmede guder bort fra sig og tjente Herren; da kunde han ikke tåle å se på Israels nød.

¹⁷ Og Ammons barn blev kalt til våben og leiret sig i Gilead; og Israels barn samlet sig og leiret sig i Mispa.

¹⁸ Da sa krigsfolket, høvdingene i Gilead, til hverandre: Hvor er den mann som vil gå først i striden mot Ammons barn? Han skal være høvding over alle som bor i Gilead.

KAPITTEL 11

Gileaditten Jefta var en veldig krigsmann. Men han var sønn av en skjøge; hans far var Gilead.

² Med sin hustru hadde Gilead også sønner; og da hustruens sønner blev store, jaget de Jefta bort og sa til ham: Du skal ingen arvelodd ha i vår fars hus, for du er sønn av en fremmed kvinne.

- ³ Da flyktet Jefta for sine brødre og bosatte sig i landet Tob; og der samlet sig en flokk løse menn om Jefta og var med ham på hans tog.
- ⁴ Nogen tid efter begynte Ammons barn krig mot Israel.
- ⁵ Og da Ammons barn bar våben mot Israel, gikk de eldste i Gilead avsted for å hente Jefta fra landet Tob.
- ⁶ Og de sa til Jefta: Kom og bli vår fører, så vil vi stride mot Ammons barn.
- ⁷ Men Jefta sa til de eldste i Gilead: Var det ikke I som hatet mig og jaget mig bort fra min fars hus? Hvorfor kommer I da til mig, nu I er i trengsel?
- ⁸ De eldste i Gilead svarte: Derfor er det jo vi nu kommer til dig igjen; du må gå med oss og stride mot Ammons barn, så skal du være høvding over oss, over alle som bor Gilead.
- ⁹ Da sa Jefta til de eldste i Gilead: Dersom I nu får mig med eder tilbake for å stride mot Ammons barn, og Herren gir dem i min vold, så er det jeg som skal være eders høvding!
- ¹⁰ Og de eldste i Gilead sa til Jefta: Herren skal være vidne mellom oss. Han straffe oss dersom vi ikke gjør som du sier!
- ¹¹ Så gikk Jefta med de eldste i Gilead, og folket gjorde ham til sin høvding og fører. Og Jefta gjentok i Mispa alle sine ord for Herrens åsyn.
- ¹² Så sendte Jefta bud til ammonittenes konge og lot si: Hva vil du mig, siden du kommer til mig og fører krig mot mitt land?
- ¹³ Da sa ammonittenes konge til Jeftas sendebud: Fordi Israel, da de drog op fra Egypten, tok mitt land like fra Arnon til Jabbok og til Jordan; gi det nu tilbake med det gode!
- ¹⁴ Men Jefta sendte atter bud til ammonittenes konge
- ¹⁵ og lot si til ham: Så sier Jefta: Israel har ikke tatt Moabs land eller ammonittenes land.
- ¹⁶ For da de drog op fra Egypten, vandret Israel i ørkenen til det Røde Hav og kom til Kades.
- ¹⁷ Da sendte Israel bud til Edoms konge og lot si: La mig få dra gjennom ditt land! Men Edoms konge hørte ikke på dem. Også til Moabs konge sendte de bud; men han vilde heller ikke. Så blev Israel i Kades.
- ¹⁸ Siden vandret de i ørkenen og drog utenom Edoms land og Moabs land og kom frem østenfor Moabs land og leiret sig på hin side Arnon; men de kom ikke inn i Moabs land, for Arnon er Moabs grense.
- ¹⁹ Så sendte Israel bud til Sihon, amorittenes konge, kongen i Hesbon, og Israel lot ham si: La oss få dra gjennom ditt land, så vi kan komme dit vi skal!
- ²⁰ Men Sihon hadde ikke så god tro til Israel at han torde la dem dra gjennom sitt land; han samlet alt sitt folk, og de leiret sig i Jahsa, og han angrep Israel.
- ²¹ Og Herren, Israels Gud, gav Sihon og alt hans folk i Israels hånd, og de slo dem; og Israel inntok hele det land som tilhørte amorittene, det folk som bodde der;
- ²² hele amorittenes land inntok de like fra Arnon til Jabbok og fra ørkenen til Jordan.
- ²³ Så har nu Herren, Israels Gud, drevet amorittene bort for sitt folk Israel; og nu vil du ta dets land i eie?
- ²⁴ Er det ikke så at hvad din gud Kamos lar dig få, det tar du i eie, og alt hvad Herren vår Gud rydder for oss, det tar vi i eie?
- ²⁵ Er da du bedre enn Balak, Sippors sønn, Moabs konge? Trettet vel han med Israel eller førte krig mot dem?
- ²⁶ Nu har Israel bodd tre hundre år i Hesbon og de byer som hører det til, og i Aroer med tilhørende byer og i alle de byer som ligger ved Arnons bredder; hvorfor har I da ikke tatt dem igjen i all denne tid?

- ²⁷ Jeg har ikke gjort dig noget ondt, men du gjør nu urett mot mig ved å angripe mig; Herren, han som er dommer, han skal dømme idag mellom Israels barn og Ammons barn.
- ²⁸ Men ammonittenes konge hørte ikke på de ord som Jeftas sendebud bar frem til ham.
- ²⁹ Da kom Herrens Ånd over Jefta, og han drog gjennom Gilead og Manasse; så drog han frem til Mispa i Gilead; og fra Mispa i Gilead drog han frem mot Ammons barn.
- ³⁰ Og Jefta gjorde et løfte til Herren og sa: Dersom du gir Ammons barn i min hånd,
- ³¹ da skal den som går ut av døren til mitt hus og møter mig, når jeg kommer uskadd tilbake fra Ammons barn, da skal den høre Herren til; jeg skal ofre ham til brennoffer.
- ³² Så drog Jefta frem mot Ammons barn og stred mot dem, og Herren gav dem i hans hånd;
- ³³ han slo dem og tok fra dem landet fra Aroer til bortimot Minnit, tyve byer, og like til Abel-Keramim; det blev et svært mannefall, og Ammons barn blev ydmyket under Israels barn.
- ³⁴ Da Jefta kom hjem til sitt hus i Mispa, da gikk hans datter ut imot ham med trommer og dans; hun var hans eneste barn, foruten henne hadde han hverken sønn eller datter.
- ³⁵ Med det samme han fikk se henne, sønderrev han sine klær og sa: Akk, min datter, hvilken sorg du volder mig, hvilken ulykke du fører over mig! Jeg har gjort et løfte til Herren, og jeg kan ikke ta det tilbake.
- ³⁶ Da sa hun til ham: Min far! Har du gjort et løfte til Herren, så gjør med mig som du har lovt, siden Herren lot dig få hevn over dine fiender, Ammons barn!
- ³⁷ Så sa hun til sin far: Bare én ting vil jeg be dig om: La mig være fri to måneder, så jeg kan gå ned på fjellene og gråte over min jomfrustand sammen med mine venninner.
- ³⁸ Og han sa: Gjør så! Så lot han henne være fri to måneder; og hun gikk avsted med sine venninner og gråt over sin jomfrustand på fjellene.
- ³⁹ Og da to måneder var omme, kom hun tilbake til sin far, og han gjorde med henne efter det løfte han hadde gjort; og hun hadde ikke visst av mann. Så blev det en skikk i Israel:
- ⁴⁰ r for år går Israels døtre avsted for å prise Jektas, gileadittens datter fire dager om året.

KAPITTEL 12

Efra'ims menn blev kalt til våben og drog mot nord; og de sa til Jefta: Hvorfor sendte du ikke bud efter oss da du drog avsted for å stride mot Ammons barn? Nu vil vi sette ild på huset du bor i.

² Da sa Jefta til dem: Jeg og mitt folk lå i en hård strid med Ammons barn; da kalte jeg på eder, men I hjalp mig ikke mot dem;

³ og da jeg så at I ikke vilde hjelpe, satte jeg mitt liv på spill og drog avsted mot Ammons barn, og Herren gav dem i min hånd. Hvorfor kommer I da farende mot mig idag og vil stride mot mig?

⁴ Derefter samlet Jefta alle Gileads menn og stred imot Efra'im, og Gileads menn slo Efra'im; for de [efra'imittene] hadde sagt: Rømlinger fra Efra'im er I gileaditter midt i Efra'im og midt i Manasse.

⁵ Og gileadittene stengte vadestedene over Jordan for Efra'im; og hver gang det kom en efra'imitt som hadde flyktet fra slaget og sa: La mig slippe over, da sa Gileads menn til ham: Er du en efra'imitt? Han svarte: Nei.

⁶ Da sa de til ham: Si sibbolet! Men han sa sibbolet, for han kunde ikke uttale det riktig. Så grep de ham og slo ham ihjel ved Jordans vadesteder; og det falt dengang to og firti tusen av Efra'im.

- ⁷ Jefta dømte Israel i seks år; og gileaditten Jefta døde og blev begravet i en av Gileads byer.
- ⁸ Efter ham var Ibsan fra Betlehem dommer i Israel.
- ⁹ Han hadde tretti sønner; tretti døtre giftet han bort, og tretti døtre førte han hjem som hustruer for sine sønner; og han dømte Israel i syv år.
- ¹⁰ Og Ibsan døde og blev begravet i Betlehem.
- ¹¹ Efter ham var sebulonitten Elon dommer i Israel; han dømte Israel i ti år.
- ¹² Og sebulonitten Elon døde og blev begravet i Ajalon i Sebulons land.
- ¹³ Efter ham var piratonitten Abdon, Hillels sønn, dommer i Israel.
- ¹⁴ Han hadde firti sønner og tretti sønnesønner, som red på sytti asenfoler; han dømte Israel i åtte år.
- ¹⁵ Og piratonitten Abdon, Hillels sønn, døde og blev begravet i Piraton i Efra'ims land, på Amalekitter-fjellet.

KAPITTEL 13

Men Israels barn gjorde atter det som var ondt i Herrens øine; og Herren gav dem i filistrenes hånd i firti år.

- ² Der var en mann fra Sora av danittenes ætt, han hette Manoah; hans hustru var ufruktbar og hadde aldri hatt barn.
- ³ Og Herrens engel åpenbarte sig for kvinnen og sa til henne: Se, du er ufruktbar og har aldri hatt barn; men du skal bli fruktsommelig og føde en sønn.
- ⁴ Så ta dig nu i vare og drikk ikke vin eller sterk drikk og et ikke noget urent!
- ⁵ For nu skal du bli fruktsommelig og føde en sønn, og det skal ikke komme rakekniv på hans hode, for barnet skal være en Guds nasireer fra mors liv; og han skal begynne å frelse Israel fra filistrenes hånd.
- ⁶ Og kvinnen kom og sa til sin mann: En Guds mann kom til mig; han var å se til som Guds engel, såre forferdelig; men jeg spurte ham ikke hvorfra han var, og han sa mig ikke sitt navn.
- ⁷ Men han sa til mig: Nu skal du bli fruktsommelig og føde en sønn; drikk nu ikke vin eller sterk drikk og et ikke noget urent! For barnet skal være en Guds nasireer fra mors liv og til sin dødsdag.
- ⁸ Da bad Manoah til Herren og sa: Hør mig, Herre! La den Guds mann som du sendte, komme til oss igjen og lære oss hvad vi skal gjøre med det barn som skal fødes!
- ⁹ Og Gud hørte Manoahs bønn; og Guds engel kom atter til kvinnen, mens hun satt ute på marken, og Manoah, hennes mann, ikke var med henne.
- ¹⁰ Da skyndte kvinnen sig og løp hjem og fortalte det til sin mann og sa: Nu har han vist sig for mig igjen den mann som kom til mig her om dagen.
- ¹¹ Manoah stod op og fulgte efter sin hustru, og da han kom til mannen, sa han til ham: Er du den mann som talte til min kone? Han svarte: Ja.
- ¹² Og Manoah sa: Når nu dine ord går i oppfyllelse, hvorledes skal vi da bære oss at med barnet, og hvad skal vi gjøre med ham?
- ¹³ Da sa Herrens engel til Manoah: Alt det jeg har nevnt for kvinnen, skal hun ta sig i vare for.
- ¹⁴ Hun skal ikke ete noget av det som kommer av vintreet, og ikke drikke vin eller sterk drikk og ikke ete noget urent; alt det jeg har pålagt henne, skal hun holde sig efter.

- ¹⁵ Da sa Manoah til Herrens engel: Kan vi ikke få dig til å bli en stund her, sa vi kan lage til et kje for dig!
- ¹⁶ Men Herrens engel sa til Manoah: Om du får mig til å bli, så eter jeg allikevel ikke av din mat; men vil du stille til et brennoffer, så skal du ofre det til Herren. For Manoah visste ikke at det var Herrens engel.
- ¹⁷ Da sa Manoah til Herrens engel: Hva er ditt navn? -- så vi kan ære dig når dine ord går i oppfyllelse.
- ¹⁸ Men Herrens engel sa til ham: Hvorfor spør du om mitt navn? -- Det er et underlig navn!
- ¹⁹ Så tok Manoah kjeet og matofferet og ofret det på berget til Herren. Da lot han et under skje mens Manoah og hans hustru så på det:
- ²⁰ Da luen steg op fra alteret mot himmelen, fór Herrens engel op i alterets lue mens Manoah og hans hustru så på det, og de falt på sitt ansikt til jorden.
- ²¹ Siden viste Herrens engel sig ikke mere for Manoah og hans hustru; da forstod Manoah at det var Herrens engel.
- ²² Og Manoah sa til sin hustru: Vi må visselig dø; vi har sett Gud.
- ²³ Men hans hustru sa til ham: Dersom Herren hadde lyst til å drepe oss, så hadde han ikke tatt imot brennoffer og matoffer av vår hånd og ikke latt oss se alt dette og ikke nu latt oss høre sådant.
- ²⁴ Og kvinnen fødte en sønn og gav ham navnet Samson; og gutten vokste op, og Herren velsignet ham.
- ²⁵ Og Herrens Ånd begynte å drive ham, mens han var i Dans leir mellem Sora og Estaol.

KAPITTEL 14

Engang gikk Samson ned til Timnata; der så han en kvinne, en av filistrenes døtre.

- ² Da han kom tilbake derfra, fortalte han det til sin far og mor og sa: Jeg så en kvinne i Timnata, en av filistrenes døtre; henne må I la mig få til hustru!
- ³ Da sa hans far og mor til ham: Er det da ikke nogen kvinne blandt dine frenders døtre eller i hele mitt folk siden du vil avsted og ta en hustru blandt de uomskårne filistrer? Men Samson sa til sin far: Henne må du la mig få! Det er henne jeg synes om.
- ⁴ Hans far og mor visste ikke at dette kom fra Herren; for han søkte en leilighet til strid med filistrene -- på den tid hersket filistrene over Israel.
- ⁵ Så gikk Samson og hans far og mor ned til Timnata, og da de kom til vingårdene ved Timnata, da fór en ung løve brølende mot ham.
- ⁶ Da kom Herrens Ånd over ham, og han slet den i stykker som det skulde være et kje, enda kan ikke hadde noget i hånden; men han fortalte ikke sin far eller sin mor hvad han hadde gjort.
- ⁷ Så gikk han ned og talte med kvinnen, og Samson syntes godt om henne.
- ⁸ Nogen tid efter drog han ned igjen for å gifte sig med henne; så tok han av veien og vilde se efter løvens åtsel; da var der en bisverm i løvens kropp, og honning.
- ⁹ Han tok honningen ut og holdt den i sine hender og åt mens han gikk, og da han kom til sin far og mor, gav han dem med sig, og de åt; men han fortalte dem ikke at det var av løvens kropp han hadde tatt honningen.
- ¹⁰ Da nu hans far var kommet ned til kvinnen, gjorde Samson et gjestebud der; for således pleide de unge menn å gjøre.
- ¹¹ Og så snart de så ham, hentet de tretti brudesvenner; de var stadig om ham.

- ¹² En dag sa Samson til dem: La mig fremsette en gåte for eder! Dersom I i løpet av de syv gjestebudsdager kan si mig løsningen på den, og I gjetter riktig, så vil jeg gi eder tretti fine skjorter og tretti festklædnings;
- ¹³ men kan I ikke si mig løsningen, så skal I gi mig tretti fine skjorter og tretti festklædnings. Og de sa til ham: Fremsett din gåte, så vi får høre den!
- ¹⁴ Da sa han til dem: Av eteren kom det mat og av den sterke kom det sødme. Men det gikk tre dager uten at de kunde løse gåten.
- ¹⁵ På den syvende dag sa de til Samsons hustru: Lokk din mann til å si oss løsningen på gåten! Ellers brenner vi op både dig og din fars hus. Er det da for å plyndre oss I har innbudt oss?
- ¹⁶ Da hang Samsons hustru over ham med gråt og sa: Du hater mig bare og elsker mig ikke; du har fremsatt en gåte for mine landsmenn, men mig har du ikke sagt løsningen på den. Han svarte: Jeg har ikke sagt det til min far eller mor; skulde jeg da si det til dig?
- ¹⁷ Men hun hang over ham med gråt i de syv dager gjestebudet varte, og den syvende dag sa han henne løsningen, fordi hun plaget ham så; og hun sa det til sine landsmenn.
- ¹⁸ Og på den syvende dag, før solen gikk ned, sa mennene i byen til ham: Hva er søtere enn honning, og hva er sterkere enn en løve? Men han svarte dem: Hadde I ikke pløid med min kalv, så hadde I ikke gjettet min gåte.
- ¹⁹ Og Herrens Ånd kom over ham; han gikk ned til Askalon og slo ihjel tretti mann der, tok deres klær og lot dem som hadde løst gåten, få dem til festklædnings; og hans vrede optendtes, og han drog hjem til sin fars hus.
- ²⁰ Men Samsons hustru blev gitt til den av hans brudesvenner som han hadde valgt sig til følgesvenn.

KAPITTEL 15

Nogen tid efter, i hvetehøstens dager, vilde Samson se til sin hustru og hadde med sig et kje, og han sa: La mig få komme inn i kammeret til min hustru! Men hennes far vilde ikke gi ham lov til å gå inn

² og sa: Jeg tenkte at du hadde lagt henne for hat, og så gav jeg henne til din brudesvenn. Er ikke hennes yngre søster vakrere enn hun? Ta henne isteden.

³ Da sa Samson til dem: Denne gang har jeg ingen skyld på mig mot filistrene om jeg gjør dem noget ondt.

⁴ Så gikk Samson avsted og fanget tre hundre rever, og han tok fakler, vendte hale mot hale og satte en fakkel mellom to og to av halene.

⁵ Så tendte han ild i faklene og slapp revene inn på filistrenes akre, og han brente op både kornbånd og uskåret korn og oljehaver.

⁶ Da sa filistrene: Hvem har gjort dette? Folk svarte: Samson, svigersønn til timnitten, fordi han tok hans hustru og gav henne til hans brudesvenn. Så drog filistrene op og brente inne både henne og hennes far.

⁷ Da sa Samson til dem: Gjør I sådant, så vil jeg ikke hvile før jeg får hevnet mig på eder.

⁸ Og han slo dem både på ben og på lår, [sønder og sammen] så det blev et stort mannefall; så drog han ned og gav sig til i fjellkløften ved Etam.

⁹ Da drog filistrene op og leiret sig i Juda, og de spredte sig utover i Leki.

¹⁰ Og Judas menn sa: Hvorfor har I draget op mot oss? De svarte: Vi har draget op for å binde Samson og gjøre mot ham som han har gjort mot oss.

- ¹¹ Da drog tre tusen mann av Juda ned til fjellkløften ved Etam, og de sa til Samson: Vet du ikke at filistrene hersker over oss? Hvorfor har du da gjort dette mot oss? Men han sa til dem: Som de har gjort mot mig, så har jeg gjort mot dem.
- ¹² Da sa de til ham: Vi har draget ned for å binde dig og gi dig i filistrenes hånd. Og Samson sa til dem: Sverg mig til at ikke I vil slå mig ihjel!
- ¹³ Da sa de til ham: Nei, vi vil bare binde dig og så gi dig i deres hånd; men drepe dig vil vi ikke. Så bandt de ham med to nye rep og førte ham op av fjellkløften.
- ¹⁴ Da han kom til Leki, sprang filistrene imot ham med gledesrop; men Herrens Ånd kom over ham, og repene om hans armer blev som brente tråder, og båndene falt smuldrede av hans hender.
- ¹⁵ Så fant han et friskt kjeveben av et asen; han rakte hånden ut og tok det og slo ihjel tusen mann med det.
- ¹⁶ Da sa Samson: Med et asens kjeveben slo jeg én hop, ja to, med et asens kjeveben slo jeg tusen mann.
- ¹⁷ Og da han hadde sagt dette, kastet han kjevebenet fra sig; og siden kalte de dette sted Ramat-Leki. [kjevebens-haugen]
- ¹⁸ Men da han var brennende tørst, ropte han til Herren og sa: Du har gitt denne store frelse ved din tjeners hånd, og så skal jeg nu dø av tørst og falle i de uomskårnes hender!
- ¹⁹ Da lot Gud den hulning som er i Leki, åpne sig, og det rant vann ut av den, og han drakk; og hans livsånd vendte tilbake, og han kviknet til; derfor blev denne kilde kalt En-Hakkore; [den ropendes kilde] den er i Leki den dag idag.
- ²⁰ Han var i tyve år dommer i Israel i filistrenes dager.

KAPITTEL 16

Engang drog Samson til Gasa; der fikk han se en skjøge og gikk inn til henne.

- ² Da folkene i Gasa fikk høre at Samson var kommet dit, omringet de ham og lurte på ham hele natten ved byporten, men holdt sig ellers rolig hele natten og sa: Når det lysner mot dag, vil vi slå ham ihjel.
- ³ Samson blev liggende til midnatt. Ved midnattstid stod han op; han grep fatt i byportens dører og i begge portstolpene og rykket dem op sammen med bommen, la dem på sine skuldrer og bar dem op på toppen av det fjell som ligger midt imot Hebron.
- ⁴ Siden fattet han kjærlighet til en kvinne i Sorek-dalen, som hette Dalila.
- ⁵ Da kom filistrenes høvdinger op til henne og sa til henne: Lokk ham til å si dig hvori hans store styrke ligger, og hvorledes vi kan rå med ham og binde ham, så vi får bukt med ham! Så vil vi gi dig hver elleve hundre [de. over tusen] sekel sølv.
- ⁶ Så sa Dalila til Samson: Kjære, la mig få vite hvori din store styrke ligger, og hvorledes du kan bindes, så en får bukt med dig!
- ⁷ Samson svarte: Dersom en binder mig med syv friske strenger som ikke er blitt tørre, så blir jeg svak og er som et annet menneske.
- ⁸ Da kom filistrenes høvdinger op til henne med syv friske strenger som ikke var blitt tørre; dem bandt hun ham med,
- ⁹ og i kammeret hadde hun folk sittende og lure. Så sa hun til ham: Filistrene er over dig, Samson! Da sønderrev han strengene som en tråd av stry brister når den kommer ilden for nær, og ingen fikk vite hvorledes det hadde sig med hans styrke.
- ¹⁰ Da sa Dalila til Samson: Du har narret mig og løiet for mig! Kjære, la mig nu få vite

hvorledes du kan bindes!

11 Han svarte: Dersom en binder mig med nye rep som aldri har vært brukt til noget, så blir jeg svak og er som et annet menneske.

12 Da tok Dalila nye rep og bandt ham med dem og sa til ham: Filistrene er over dig, Samson! Og i kammeret satt der folk og lurte. Men han rev repene av sine armer som tråder.

13 Da sa Dalila til Samson: Hittil har du narret mig og løiet for mig! La mig nu få vite hvorledes du kan bindes! Han svarte henne: Når du vever de syv fletter på mitt hode sammen med renningen i veven.

14 Så slo hun dem fast med naglen og sa til ham: Filistrene er over dig, Samson! Og han våknet av sin søvn og rev ut både vevnaglen og renningen.

15 Da sa hun til ham: Hvorledes kan du si at du elsker mig når du ikke har nogen tiltro til mig? Nu har du narret mig tre ganger og ikke sagt mig hvori din store styrke ligger.

16 Da hun nu hver dag plaget ham med sine ord og trengte sterkt inn på ham, blev han så lei av sig at han næsten kunde dø,

17 og så åpnet han hele sitt hjerte for henne og sa til henne: Det er ikke kommet rakekniv på mitt hode, for jeg har vært en Guds nasireer fra mors liv; dersom jeg blir raket, viker min styrke fra mig; jeg blir svak og er som alle andre mennesker.

18 Da skjønte Dalila at han hadde åpnet hele sitt hjerte for henne; hun sendte bud efter filistrenes høvdinger og lot si: Kom nu op, for han har åpnet hele sitt hjerte for mig. Da kom filistrenes høvdinger op til henne og hadde pengene med sig.

19 Så lot hun ham sove inn på sine knær og kalte på en mann og lot de syv fletter på hans hode rake av; og hun begynte å plage ham, og hans styrke vek fra ham.

20 Og hun sa: Filistrene er over dig, Samson! Da våknet han op av sin søvn og sa: Jeg skal nok gjøre mig fri denne gang som før og slite mig løs. Men han visste ikke at Herren var veket fra ham.

21 Da grep filistrene ham og stakk hans øine ut; og de førte ham ned til Gasa og bandt ham med to kobberlenker, og han malte korn i fangehuset.

22 Men med det samme han var raket, begynte håret på hans hode å vokse.

23 Så samledes filistrenes høvdinger for å bære frem et stort slaktoffer for sin gud Dagon og for å holde fest; for de sa: Vår gud har gitt Samson, vår fiende, i vår hånd.

24 Og da folket fikk se ham, lovet de sin gud og sa: Vår gud har gitt vår fiende i vår hånd, han som herjet vårt land og slo så mange av oss ihjel.

25 Mens de nu var glade og vel til mote, sa de: Hent Samson hit forat han kan leke for oss! Da hentet de Samson ut av fangehuset, og han lekte for dem, og de stilte ham mellom stolpene.

26 Da sa Samson til den gutt som holdt ham ved hånden: Slipp mig, og la mig få ta i stolpene som huset hviler på, og støtte mig til dem!

27 Men huset var fullt av menn og kvinner, alle filistrenes høvdinger var der, og på taket var det omkring tre tusen menn og kvinner, som så på at Samson lekte.

28 Da ropte Samson til Herren og sa: Herre, Herre! Kom mig i hu og styrk mig bare denne ene gang, min Gud, så jeg kan få hevne mig på filistrene for ett av mine to øine!

29 Så grep Samson om de to mellomste stolper, som huset hvilte på, og trykte sig inn til dem; den ene grep han om med sin høire, og den andre med sin venstre hånd.

30 Og Samson sa: La mig dø sammen med filistrene! Så bøide han sig fremover av all sin makt; da falt huset sammen over høvdingene og over alt folket som var der inne, og de som han drepte i sin død, var flere enn de han hadde drept i sitt liv.

³¹ Men hans brødre og hele hans fars hus drog ned og tok ham og førte ham hjem og la ham i Manoahs, hans fars grav mellom Sora og Estaol. Han hadde da vært dommer i Israel i tyve år.

KAPITTEL 17

Det var en mann fra Efra'imfjellene som het Mika.

² Han sa til sin mor: De elleve hundre sekel sølv som blev tatt fra dig, og som du har uttalt forbannelse over, så også jeg hørte på det -- disse penger er hos mig; det er jeg som har tatt dem. Da sa hans mor: Velsignet være du, min sønn, av Herren!

³ Så gav han sin mor de elleve hundre sekel sølv tilbake; men hans mor sa: Disse penger vier jeg nu til Herren og overgir dem til min sønn, forat han kan gjøre et utskåret billede med et støpt fotstykke til, og nu gir jeg dig dem tilbake.

⁴ Han gav da pengene tilbake til sin mor; og hans mor tok to hundre sekel sølv og gav det til en gullsmed, og for disse penger gjorde han et utskåret billede med et støpt fotstykke; det var siden i Mikas hus.

⁵ Og mannen Mika hadde et gudshus, og han hadde gjort en livkjortel og husguder og hadde vidd en av sine sønner til prest for sig.

⁶ I de dager var det ingen konge i Israel; hver mann gjorde hvad rett var i hans øine.

⁷ Der var en ung mann fra Betlehem i Juda; han var en levitt av dem som hørte til i Juda stamme, og der bodde han som fremmed.

⁸ Denne mann drog bort fra sin by, fra Betlehem i Juda, for å ta ophold hvor det kunde falle sig; og han kom på sin vandring til Efra'imfjellene, til Mikas hus.

⁹ Mika sa til ham: Hvor kommer du fra? Han svarte: Jeg er en levitt fra Betlehem i Juda og er nu på vandring for å ta ophold hvor jeg finner leilighet.

¹⁰ Da sa Mika til ham: Bli hos mig og vær far og prest for mig! Så vil jeg gi dig ti sekel sølv om året og holde dig med klær og kost. Da gikk levitten inn til ham.

¹¹ Og levitten samtykket i å bli hos mannen, og den unge mann var for ham som en av hans egne sønner.

¹² Mika innvidde levitten, og den unge mann blev hans prest; og han blev boende i Mikas hus.

¹³ Og Mika sa: Nu vet jeg at Herren vil gjøre vel imot mig siden jeg har fått en levitt til prest.

KAPITTEL 18

Ide dager var det ingen konge i Israel; og i de samme dager søkte danittenes stamme sig en arvelodd til å bo i, for det var ikke til den dag tilfalt dem nogen arv blandt Israels stammer. [de. den dem tildelte arv var endnu ikke kommet i deres eie]

² Og Dans barn sendte ut fem menn av hele sin ætt, djerne menn fra Sora og Estaol, for å speide og utforske landet, og de sa til dem: Dra avsted og utforsk landet! Og de kom til Efra'im-fjellet, til Mikas hus, og blev der om natten.

³ Da de var tett ved Mikas hus, kjente de den unge manns-levittens -- røst, bøde av fra veien og gikk bort til ham og sa: Hvem har ført dig hit, og hvad gjør du her, og hvorledes har du det her?

⁴ Han svarte: Så og så har Mika gjort mot mig; han har leid mig til å være prest for sig.

⁵ Da sa de til ham: Kjære, spør Gud for oss, så vi kan få vite om den reise vi nu gjør, skal lykkes!

⁶ Da sa presten til dem: Far i fred! Gud har øie med eder på den reise I gjør.

⁷ De fem menn drog nu sin vei og kom til La'is, og de så at folket der levde sorgløst på samme vis som sidonierne, rolig og sorgløst; det var ingen makthaver i landet som gjorde dem noget mén; de var langt borte fra sidonierne og hadde intet å gjøre med noget menneske.

⁸ Da de så kom tilbake til sine brødre i Sora og Estaol, sa deres brødre til dem: Hvorledes er det gått eder?

⁹ De sa: Kom, la oss dra op mot dem! Vi har sett landet: Det er et ypperlig land. Og I sitter bare og tier? Vær ikke sene til å dra avsted, så I kan komme dit og innta landet!

¹⁰ Når I kommer dit, kommer I til et sorgløst folk, og landet strekker sig til alle sider vidt ut; Gud har gitt det i eders hånd -- et land hvor det ikke er mangel på nogen verdens ting.

¹¹ Så brøt seks hundre menn av danittenes ætt fullt væbnet op derfra, fra Sora og Estaol.

¹² De drog op og leiret sig i Kirjat-Jearim i Juda; derfor har folk kalt dette sted Dans leir til denne dag, det ligger vestenfor Kirjat-Jearim.

¹³ Derfra drog de over til Efra'im-fjellet og kom til Mikas hus.

¹⁴ Og de fem menn som hadde draget avsted for å utspeide La'islandet, tok til orde og sa til sine brødre: Vet I at i disse hus er det en livkjortel og husguder og et utskåret billede med et støpt fotstykke til? Så skjønner I vel hvad I har å gjøre?

¹⁵ Så bød de av fra veien og gikk bort til den unge manns-levittens -- hus, til Mikas hus, og hilste på ham.

¹⁶ Men de seks hundre fullt væbnede menn av Dans barn stod ved inngangen til porten.

¹⁷ Og de fem menn som hadde draget avsted for å utspeide landet, steg op og gikk inn og tok det utskårne billede og livkjortelen og husgudene og det støpte fotstykke, mens presten stod ved inngangen til porten sammen med de seks hundre fullt væbnede menn.

¹⁸ Da nu de fem menn hadde gått inn i Mikas hus og hadde tatt det utskårne billede med livkjortelen og husgudene og det støpte fotstykke, sa presten til dem: Hva er det I gjør?

¹⁹ De sa til ham: Ti, legg din hånd på din munn og kom med oss og vær far og prest for oss! Hva er best for dig, å være prest for en manns hus eller for en hel stamme og ætt i Israel?

²⁰ Da blev presten vel til mote; han tok livkjortelen og husgudene og det utskårne billede og gav sig i lag med folkene.

²¹ Så vendte de sig og drog bort, og de lot barna og buskapen og sine eiendeler være fremst i toget.

²² Da de alt var kommet langt fra Mikas hus, blev mennene i Mikas grend kalt sammen, og de innhentet Dans barn.

²³ De ropte efter Dans barn, og disse vendte sig om og sa til Mika: Hva vil du siden du har kalt dine folk sammen?

²⁴ Han svarte: I har tatt mine guder som jeg har gjort mig, og presten med, og har draget bort; hva har jeg så tilbake? Hvorledes kan I da spørre mig hva jeg vil?

²⁵ Da sa Dans barn til ham: La oss ikke høre et ord av dig mere, ellers kunde rasende menn falle over eder, så du kom til å volde undergang både for dig og dine.

²⁶ Så drog Dans barn sin vei, og da Mika så at de var sterkere enn han, vendte han om og drog tilbake til sitt hus.

²⁷ Da de nu hadde tatt de ting som Mika hadde latt gjøre, og presten som var hos ham,

kom de over La'is -- over et folk som levde rolig og sorgløst. De slo dem med sverdets egg, og byen brente de op.

28 Og der var ingen som kom dem til hjelp; for byen lå langt fra Sidon, og de hadde intet å gjøre med noget menneske. Den lå i dalen ved Bet-Rehob. De bygget den op igjen og bosatte sig der.

29 Og de kalte byen Dan efter sin stamfar Dan, Israels sønn; før het den La'is.

30 Der satte Dans barn op det utskårne billede; og Jonatan, sønn av Gersom, Moses' sønn, og hans etterkommere var prester for danittenes stamme like til den dag da landets innbyggere blev bortført.

31 Det utskårne billede som Mika hadde gjort, hadde de stående hos sig hele den tid Guds hus var i Silo.

KAPITTEL 19

På denne tid da det ingen konge fantes i Israel, var det en mann av Levi stamme som opholdt sig som fremmed langt inne på Efra'imfjellet. Han tok sig en medhustru fra Betlehem i Juda.

2 Men hans medhustru var utro mot ham og reiste fra ham og hjem til sin fars hus i Betlehem i Juda. Der blev hun en tid, en fire måneder.

3 Da tok hennes mann avsted og reiste efter henne for å tale kjærlig til henne og få henne til å komme tilbake, og han hadde med sig sin dreng og et par asener. Hun førte ham inn i sin fars hus, og da den unge kvinnes far så ham, gikk han ham glad i møte.

4 Og hans svigerfar -- den unge kvinnes far -- holdt på ham, så han blev hos ham i tre dager; og de åt og drakk og blev der natten over.

5 Den fjerde dag stod de tidlig op om morgenen, og han gjorde sig ferdig til å reise. Da sa den unge kvinnes far til sin svigersønn: Få dig først litt mat til å styrke dig med! Så kan I siden ta avsted.

6 De satte sig da begge to og åt og drakk sammen, og den unge kvinnes far sa til mannen: Vær nu så snild og bli her natten over og hygg dig her!

7 Og da mannen reiste sig og vilde ta avsted, nødde svigerfaren ham, så han gav efter og blev der natten over.

8 Den femte dag stod han atter tidlig op om morgenen og vilde reise sin vei. Da sa den unge kvinnes far: Kjære, få dig først noget å styrke dig med, og så får I bie til det lider over middag. Så åt de begge sammen.

9 Siden gjorde da mannen sig ferdig til å reise med sin medhustru og sin dreng; men hans svigerfar -- den unge kvinnes far -- sa til ham: Nu lider det mot aften; bli her natten over! Du ser dagen heller, bli her inatt og hygg dig her! Så kan I tidlig imorgen gi eder på veien, så du kan komme hjem igjen.

10 Men mannen vilde ikke bli natten over. Han gjorde sig ferdig og drog avsted og kom på sin vei til midt imot Jebus, det er Jerusalem. Han hadde med sig et par asener med kløv, og hans medhustru var med ham.

11 Da de var ved Jebus, var det alt sent på dagen og drengen sa til sin herre: Kom, la oss ta inn i jebusitternes by og bli der inatt!

12 Men hans herre sa til ham: Vi vil ikke ta inn i en by hvor det bare bor fremmede og ikke nogen av Israels barn; vi vil dra videre til Gibeaa.

13 Så sa han til drengen: Kom, la oss se til å nå en av de andre byer og bli natten over i Gibeaa eller Rama!

- 14** Så drog de da videre frem, og da solen gikk ned, var de tett ved Gibeá, som hører Benjamin til.
- 15** Der bød de av for å gå inn i Gibeá og bli der natten over. Da han kom inn i byen, ble han på gaten, for det var ingen som vilde ta dem inn i sitt hus for natten.
- 16** Da kom det ut på aftenen en gammel mann hjem fra sitt arbeid på marken. Mannen var fra Efra'ím-fjellet og opholdt seg som fremmed i Gibeá; men folket der på stedet var benjaminitter.
- 17** Da han så op, fikk han øie på den veifarende mann på byens gate. Da sa den gamle mann: Hvor skal du hen, og hvor kommer du fra?
- 18** Han svarte: Vi kommer fra Betlehem i Juda og skal langt inn i Efra'ím-fjellene; der er jeg fra, og derfra drog jeg til Betlehem i Juda; jeg er nu på veien til Herrens hus, men det er ingen som vil ta meg inn i sitt hus.
- 19** Jeg har både halm og fôr til våre asener og likeledes brød og vin for meg og for din tjenerinne og for drengen som dine tjenere har med seg; vi mangler ingen ting.
- 20** Da sa den gamle mann: Fred være med deg! La bare meg sørge for alt det du trenger, men på gaten må du ikke bli natten over.
- 21** Så førte han ham inn i sitt hus og blandet fôr for asenene, og de tvettet sine føtter og åt og drakk.
- 22** Mens de nu gjorde seg til gode, kom mennene i byen, ugudelige folk som de var, og omringet huset; de banket sterkt på døren og ropte til den gamle mann som eide huset: La den mann som har tatt inn i ditt hus, komme ut, så vi kan få vår vilje med ham!
- 23** Men mannen -- han som eide huset -- gikk ut til dem og sa: Ikke så, mine brødre! Gjør ikke så ond en gjerning! Siden denne mann nu er kommet i mitt hus, så bær eder ikke så skammelig at!
- 24** Se, her er min datter, som er jomfru, og hans medhustru; la meg føre dem ut, så kan I krenke dem og gjøre med dem som I finner for godt! Men mot denne mann må I ikke bære eder så skammelig at!
- 25** Men mennene vilde ikke høre på ham. Da tok mannen sin medhustru og førte henne ut på gaten til dem, og de lå hos henne og fór ille med henne hele natten til om morgenen og slapp henne ikke før det begynte å lysne.
- 26** Ved dag gry kom kvinnen og falt om ved inngangen til den manns hus hos hvem hennes herre var, og der ble hun liggende til det ble lyst.
- 27** Da hennes herre stod op om morgenen og lukket op husets dør og gikk ut for å reise videre, da lå kvinnen, hans medhustru, ved inngangen til huset med hendene på dørtreskelen.
- 28** Han sa til henne: Stå op og la oss ta avsted! Men det var ingen som svarte. Da løftet mannen henne op på asenet og gav seg på veien til sitt hjem.
- 29** Og da han kom til sitt hus, grep han en kniv og tok sin medhustru og skar henne op, lem for lem, i tolv stykker og sendte henne omkring i hele Israels land.
- 30** Og hver den som så det, sa: Slikt har ikke hendt og er ikke sett like fra den dag Israels barn drog op fra Egyptens land, og til denne dag; tenk over det, hold råd og si eders mening!

KAPITTEL 20

Da tok alle Israels barn ut, og hele menigheten, like fra Dan og til Be'erseba og fra Gileads land, samlet sig som én mann for Herren i Mispa.

² Og høvdingene for hele folket, for alle Israels stammer, stilte sig frem for Guds folks forsamling, som var fire hundre tusen mann fotfolk, væbnet med sverd.

³ Men Benjamins barn fikk høre at Israels barn hadde draget op til Mispa. Da sa Israels barn: Si fra hvorledes det gikk til med denne ugjerning!

⁴ Og levitten, den myrdede kvinnes mann, tok til orde og sa: Jeg og min medhustru kom til Gibe'a i Benjamin for å bli der natten over.

⁵ Men mennene i Gibe'a overfalt mig; de omringet om natten huset jeg var i; mig tenkte de å slå ihjel, og min medhustru krenket de, så hun døde.

⁶ Da tok jeg min medhustru og skar henne i stykker og sendte henne omkring i hele Israels land og rike; for de hadde gjort en udåd og en skjenselsgjerning i Israel.

⁷ Nu er I samlet her, alle Israels barn; si nu eders mening og gi råd her!

⁸ Da reiste hele folket sig som én mann og sa: Ingen av oss vil dra bort til sitt telt, og ingen av oss vil reise hjem til sitt hus.

⁹ Og således vil vi gjøre med Gibe'a: Under loddet med det! [de. vi vil innta og dele det ved loddkasting]

¹⁰ Nu vil vi ta ut ti mann for hvert hundre av alle Israels stammer og hundre for hvert tusen og tusen for hvert ti tusen; de skal hente levnetsmidler til folkene, så de, når de kommer til Gibe'a i Benjamin, kan gjengjelde det hele den skjenselsgjerning det har gjort i Israel.

¹¹ Så samlet alle Israels menn sig og drog imot byen, samdrektige som én mann.

¹² Og Israels stammer sendte ut menn til alle Benjamins ætter og lot si: Hva er dette for en ugjerning som er gjort hos eder?

¹³ Utlever nu de ugudelige menn i Gibe'a, så vi kan slå dem ihjel og rydde ut det onde av Israel! Men Benjamin vilde ikke høre på sine brødres, Israels barns ord.

¹⁴ Og Benjamins barn kom sammen til Gibe'a fra alle sine byer for å dra i krig mot Israels barn.

¹⁵ Samme dag blev Benjamins barn fra byene mønstret; det var seks og tyve tusen mann som kunde dra sverd; i denne mønstring var Gibe'aas innbyggere, syv hundre utvalgte menn, ikke medregnet.

¹⁶ Blandt alle disse folk var det syv hundre utvalgte menn som var kjevhendte; av dem rammet enhver på et hår når han slynget med sten, og feilte ikke.

¹⁷ Og da Israels menn -- Benjamin fraregnet -- blev mønstret, utgjorde de fire hundre tusen mann som kunde dra sverd; hver av dem var en krigsmann.

¹⁸ De gjorde sig ferdige og drog op til Betel og spurte Gud. Israels barn sa: Hvem av oss skal først dra op og stride mot Benjamins barn? Og Herren sa: Juda skal først.

¹⁹ Så brøt Israels barn op om morgenen og leiret sig midt imot Gibe'a.

²⁰ Og Israels menn gikk frem til strid mot Benjamin, og Israels menn stilte sig i fylking mot dem bortimot Gibe'a.

²¹ Da drog Benjamins barn ut av Gibe'a og slo den dag to og tyve tusen mann av Israel til jorden.

²² Men folket, Israels menn, tok mot til sig og stilte sig atter i fylking på samme sted hvor de hadde stilt sig op den første dag --

²³ Israels barn drog op og gråt for Herrens åsyn til om aftenen, og de spurte Herren og sa: Skal jeg atter gå frem til strid mot min bror Benjamins barn? Og Herren sa: Dra op mot ham! -

- ²⁴ Så gikk da Israels barn frem til strid mot Benjamins barn den annen dag.
- ²⁵ Og Benjamin drog ut mot dem fra Gibeå den annen dag og slo ennu atten tusen mann av Israels barn til jorden; alle disse kunde dra sverd.
- ²⁶ Da drog alle Israels barn, hele folket, op til Betel; der satt de og gråt for Herrens åsyn og fastet den dag til om aftenen, og de ofret brennoffer og takkoffer for Herrens åsyn.
- ²⁷ Og Israels barn spurte Herren -- for i den tid stod Guds pakts-ark der,
- ²⁸ og Pinehas, sønn av Eleasar og sønnesønn av Aron, gjorde i den tid tjeneste for hans åsyn. -- De sa: Skal jeg ennu en gang dra ut til strid mot min bror Benjamins barn, eller skal jeg la det være? Og Herren sa: Dra op! For imorgen vil jeg gi ham i din hånd.
- ²⁹ Så la Israel folk i bakhold rundt omkring Gibeå.
- ³⁰ Og Israels barn drog op mot Benjamins barn den tredje dag og stilte sig op bortimot Gibeå, likesom de tidligere ganger.
- ³¹ Da drog Benjamins barn ut imot folket og blev dradd bort fra byen; og likesom de tidligere ganger felte de i førstningen nogen av folket på alfarveiene som fører opover, den ene til Betel og den andre over marken til Gibeå; det var omkring tretti mann av Israel de slo ihjel.
- ³² Og Benjamins barn sa: De ligger under for oss, nu som før. Men Israels barn sa: La oss flykte og dra dem bort fra byen, ut på alfarveiene!
- ³³ Så brøt alle Israels menn op fra det sted hvor de hadde stått, og stilte sig op i Ba'al-Tamar, mens Israels bakhold brøt frem fra sitt sted, fra Geba-sletten.
- ³⁴ Og ti tusen utvalgte menn av hele Israel kom like foran Gibeå, og striden blev hård; men Benjamins barn visste ikke at ulykken var like innpå dem.
- ³⁵ Og Herren lot Benjamin ligge under for Israel, og Israels barn felte den dag fem og tyve tusen og et hundre mann av Benjamin; alle disse kunde dra sverd.
- ³⁶ Benjamins barn tenkte først at Israels menn var slått; for de trakk sig tilbake for Benjamin, idet de satte sin lit til det bakhold de hadde lagt mot Gibeå.
- ³⁷ Men nu brøt bakholdet op i hast og falt inn i Gibeå, og bakholdet drog frem og slo hele byen med sverdets egg.
- ³⁸ Og det var gjort den avtale mellem Israels menn og bakholdet at disse skulde la en tett røk stige op fra byen.
- ³⁹ Så vendte da Israels menn sig om i striden -- Benjamin hadde i førstningen felt nogen av Israels menn, omkring tretti mann, og sa derfor: Sannelig de ligger under for oss, likesom i det første slag.
- ⁴⁰ Og da røken begynte å stige op fra byen som en svær støtte, hadde Benjamin vendt sig om og sett at hele byen stod i én lue som slo op mot himmelen.
- ⁴¹ Da nu Israels menn vendte sig om, blev Benjamins menn forferdet, for de så at ulykken var like inn på dem.
- ⁴² Og de vendte sig og flyktet for Israels menn og tok veien til ørkenen; men striden fulgte dem i hælene, og dem som var fra byene, dem felte de [Israels menn] midt iblandt dem.
- ⁴³ De omringet Benjamin, forfulgte ham og trådte ham ned hvor han hvilte, til de var like i øst for Gibeå.
- ⁴⁴ Og det falt av Benjamin atten tusen mann, alle sammen djerve stridsmenn.
- ⁴⁵ Så vendte de sig og flyktet til ørkenen bortimot Rimmons klippe, og på alfarveiene holdt de [Israels menn] en efterslett iblandt dem på fem tusen mann, og de forfulgte dem til Gideon og slo to tusen mann av dem.
- ⁴⁶ De som falt av Benjamin den dag, var i alt fem og tyve tusen mann som kunde dra

sverd, alle sammen djerne stridsmenn.

⁴⁷ Men seks hundre mann vendte sig og flyktet ut i ørkenen, til Rimmons klippe, og de blev på Rimmons klippe i fire måneder.

⁴⁸ Men Israels menn vendte tilbake til Benjamins barn og slo dem med sverdets egg, både byen med sine folk og feet og alt hvad der fantes; og alle byene som fantes der, satte de ild på.

KAPITTEL 21

I Mispa hadde Israels menn svoret: Ingen av oss skal gi nogen i Benjamin sin datter til hustru.

² Men da folket kom til Betel, satt de der for Guds åsyn til om aftenen, og de gråt høyt og lenge

³ og sa: Herre, Israels Gud, hvorfor har dette hendt i Israel at det i dag fattes en hel stamme av Israel?

⁴ Den følgende dag stod folket tidlig op og bygget et alter der og ofret brennoffer og takkoffer.

⁵ Og Israels barn sa: Hvem var det blandt alle Israels stammer som ikke kom op til Herren med menigheten? For de hadde svoret en dyr ed at den som ikke kom op til Herren i Mispa, han skulde late livet.

⁶ Det gjorde Israels barn ondt for Benjamin, deres bror, og de sa: Idag er det hugget bort en stamme av Israel.

⁷ Hvad skal vi gjøre for dem som er tilbake, så de kan få sig hustruer, siden vi har svoret ved Herren at vi ikke vil gi dem nogen av våre døtre til ekte?

⁸ Så sa de: Var det nogen blandt Israels ætter som ikke kom op til Herren i Mispa? Da fikk de vite at fra Jabes i Gilead var ingen kommet til leiren, til møtet.

⁹ For da folket blev mønstret, viste det sig at ingen av innbyggerne i Jabes i Gilead var der.

¹⁰ Da sendte menigheten tolv tusen mann av krigsfolket dit og bød dem: Dra avsted og slå innbyggerne i Jabes i Gilead med sverdets egg, også kvinner og barn!

¹¹ Således skal I gjøre: Alt mannkjønn og hver kvinne som har hatt samleie med nogen mann, skal I slå med bann.

¹² Da fant de blandt innbyggerne i Jabes i Gilead fire hundre jomfruer som ikke hadde vært nær nogen mann og hatt samleie med ham; dem tok de med sig til leiren i Silo i Kana'ans land.

¹³ Og hele menigheten sendte bud til Benjamins barn, som var på Rimmons klippe, og lovte dem fred.

¹⁴ Da vendte Benjamin med én gang tilbake, og de gav dem de kvinner som de hadde latt bli i live blandt kvinnene i Jabes i Gilead; men det blev ikke nok for dem.

¹⁵ Og det gjorde folket ondt for Benjamin; for Herren hadde gjort et skår i Israels stammer.

¹⁶ Og menighetens eldste sa: Hvad skal vi gjøre for dem som ennå er tilbake, så de kan få sig hustruer, siden alle kvinner i Benjamin er utryddet?

¹⁷ Og de sa: Benjamins arvedel skal høre de undkomne til, så ikke en hel stamme i Israel skal utslettes.

¹⁸ Men vi kan ikke gi dem nogen av våre døtre til ekte. For Israels barn har svoret: Forbannet være den som gir nogen av Benjamin sin datter til hustru!

¹⁹ Så sa de: År for år holdes det jo en høitid for Herren i Silo, som ligger nordenfor Betel, østenfor alfarveien som fører fra Betel op til Sikem, og sønnenfor Lebona.

²⁰ Og de sa til Benjamins barn: Gå og legg eder på lur i vingårdene

²¹ og pass på, og når I ser Silos døtre gå ut til dans, da skal I springe frem fra vingårdene og røve eder hver sin hustru blandt Silos døtre og så dra hjem til Benjamins land.

²² Og når deres fedre eller brødre kommer og vil gå i rette med oss, da skal vi si til dem: Unn oss dem! For vi har ikke alle fått oss hustruer i krigen, [nemlig mot Jabes; de eldste taler disse første ord i benjaminittenenes navn] og I har jo ikke selv gitt dem pikene; da vilde I nu være skyldige.

²³ Og Benjamins barn gjorde således og tok sig hver sin hustru, så mange som de var, blandt de dansende kvinner som de røvet; og de drog avsted og vendte tilbake til sin arvedel og bygget op igjen byene og blev boende der.

²⁴ På samme tid reiste Israels barn også derfra, hver til sin stamme og sin ætt; de drog bort derfra, hver til sin arvedel.

²⁵ I de dager var det ingen konge i Israel; hver mann gjorde hvad rett var i hans øine.

For other languages please go to www.wordproject.org